TURNUL DE VEGHERE

„Şi vor şti că eu sunt Jehova"
-Ezekiel 35:15.

ANUL XXV 1947 No. 10

CONŢINUTUL

Al cui martori? 147
(continuare şi sfârşit) 147
Provocarea către martorii Săi primeşte răspuns 149
A cui evenghelie 150
Mărturia lui Isus 152
Un „Popor pentru numele Său" 153
Un nor aşa de mare de martori 153
A te păzi nepătat de lume 157
A nu fi asemănător lumii 158
Texte şi Comentarii 160

©W.T.B.&T.S.

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:
N. H. KNORR, *Președinte* GRANT SUITER, *Secretar*

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi". — *Isaia 54:13.*

(*Urmare din pag. 160*)

24 Iulie

Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri, și împlinește-ți juruințele făcute celui Prea Înalt. —Ps. 50:14, An. Amer. Trans.

A-I aduce jertfă de mulțumire înseamnă, a-I arăta mulțumire din inimă, printr'o viață care Îl proslăvește, și aceasta trebue să se facă prin Christos Isus: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor cari mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac". (Evrei 13:15, 16). Aducerea rodului buzelor noastre constă din laudă și mulțumire continuă față de Dumnezeu, și această binefacere și dărnicie constă din aceea, că facem cunoscut faptele despre Iehova Dumnezeu și scopul Său și comunicăm evanghelia Împărăției poporului suferind. Când Martorii lui Iehova s'au consacrat lui Dumnezeu, au promis să asculte vocea Sa; și acum trebue să-și îndeplinească juruința, ținând ceeace a poruncit Dumnezeu prin Christos, și vestind tuturor oamenilor împărăția Sa. W. 1. 7.

25 Iulie

Nu asupriți pe văduvă și pe orfan. — Zaharia 7:10.

O închinare curată, nepătată, cere vizitarea orfanilor și văduvelor în necazuri. Aceasta își are motivul bun și anume în aceea, că Iehova Dumnezeu este Ocrotitorul și Ingrijitorul orfanilor și al văduvelor. (Ps. 68:5; 146:9). In legea, pe care a dat-o Iehova prin Moise Israeliților, a pus mare accențuare pe aceea, că văduvele fără ajutor și copiii fără tată să fie ocrotiți și să fie apărați cu atențiune. (Ex. 22:22-24; Deut. 24:17). Când îngrijirile, pe cari le-a făcut Dumnezeu pentru acești lipsiți de ajutor și cari avea nevoie de ajutor, au fost neglijate sau călcate în picioare de-a-dreptul de către poporul Său de legământ, Iehova a protestat prin profetul Său. (Isa. 1:16-18). O formă pe dinafară a închinării lui Dumnezeu, care merge mână în mână cu o apăsare și o neglijare a orfanilor și a văduvelor, nu este o închinare curată, nepătată a lui Dumnezeu. Isus a condamnat jefuirea și tratarea nedreaptă a văduvelor și orfanilor, în vremea Sa. (Mat. 23:14). Acum, dela venirea Sa la templul spiritual al lui Dumnezeu în anul 1918. El lucrează ca martorul grăbit al lui Iehova împotriva unor astfel de asupritori. W. 1. 9.

26 Iulie

Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El, și copiii lui au un loc de adăpost la El. — Prov. 14:26.

Noi știm că lumea aceasta se apropie de nimicirea ei vecinică, că deci sfârșitul final al acestui spațiu de timp plin de evenimente, în Armaghedon, înseamnă distrugerea acestei lumi. Pentru aceia, cari caută o posibilitate ca să rămână în viață în această distrugere a lumii pentruca să aibă parte de binecuvântări în lumea nouă dreaptă formată de Dumnezeu, trebue procurat acum adăpost și siguranță. Firește că părinții iubitori de dreptate ar voi să știe și pentrtu copiii lor dragi un astfel de adăpost și siguranță. Dorința lor nu este un lucru ce nu s'ar putea împlini. Declarația inspirată din Proverbe 14:26, arată că în scopul procurării unui astfel de loc de adăpost și siguranță pentru copii, frica de Iehova Dumnezeu din partea părinților, joacă un mare rol. Dumnezeu pune asupra părinților, în ceeace privește copiii lor, niște obligațiuni ce nu pot fi ocolite. Părinții cari se tem de Dumnezeu se descarcă de aceste obligațiuni întrucât le împlinesc. W. 15. 9.

27 Iulie

Deaceea poporul Meu va cunoaște numele Meu; de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: Iată-Mă! — Isa. 52:6, An. Amer. Trans.

Nu prin poporul captiv al lui Iehova, ci prin cei ce stăpâneau asupra lor, prin acești stricători a fost numele lui Dumnezeu batjocurit, ocărît și defăimat în 1918 „în mod continuu în fiecare zi" și reputația Sa a fost pătată. Această situație pretinde cel puțin justificarea numelui Său, mai ales deoarece aceasta este „ziua lui începu în 1919, rămășița poporului lui Iehova știa că Iehova era aproape. El era prezent să mântuiască și să elibereze prin mijlocirea Regelui Său, Christos Isus. De multe veacuri vorbise El despre eliberare și mântuire, și, iată, acum le înfăptuise. Ochii credinței lor văzură pe Iehova în măreția și puterea Sa ca Răscumpărătorul și Eliberatorul lor. W. 1. 2.

28 Iulie

Neghina sunt fiii celui rău. Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul. — Mat. 13:38, 39.

Neghina reprezintă religioniști, pietre de poticnire, cari fac pe alții să alunece, așa că se poticnesc în nedreptate și greșesc împotriva lui Christos. Ei lucrează neleguit împotriva lui Dumnezeu. Pentruce permite Dumnezeu, ca religioniști necuviincioși, nelegiuiți, să răsară și să se desvolte într'o mulțime atât de copleșitoare? Aceasta are de scop să se încerce neprihănirea creaturilor, pentruca să se vadă cine rămâne devotat credincios lui Iehova Dumnezeu. Aceasta cuprinde chestiunea de discuție despre suveranitatea universală a lui Dumnezeu; și aceia, cari mărturisesc a fi pentru stăpânirea Sa supremă universală și stau lângă ea, trebue să fie în contrast bătător la ochi cu neghina, care înfruntă puterea supremă și suveranitatea supremă a lui Dumnezeu. Pavel scrise: „Mai întâi de toate aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt dezbinări. Și în parte o cred, căci trebue să fie partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni". — 1 Cor. 11:18, 19. W. 15. 8.

29 Iulie

Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.—2 Cron. 16:9.

Deși starea plăcută a inimii lor le ajută să învingă slăbiciunile lor carnale sau să țină în frâu pornirile lor păcătoase înnăscute, totuș, bărbații credincioși din vechime, n'au fost ridicați la perfecțiune fizică reală. Niciunul dintre ei nu au fost îndreptățiți spre viață vecinică. Dacă Dumnezeu i-ar fi făcut astfel perfecți sau i-ar fi îndreptățit spre viață vecinică, ei nu ar fi murit. Dar ei priviră înainte spre acea binecuvântare. Ei așteptară făgăduința lui Dumnezeu cu privire la aceasta, ca să fie împlinită când va veni Mesia, Christos. Dar ei toți trăiră înaintea ochilor Săi și de aceea muriră fără să vadă făgăduința divină înfăptuită și fără să apuce împlinirea ei. Spre a deschide calea spre perfecțiune reală, era necesar mai mult decât perfecțiune sau integritate și curăție de inimă. Era necesară o jertfă adusă lui Dumnezeu, spre a ridica pe oamenii cu o astfel de stare de inimă, din neputința pe care fapta rea a lui Adam în Eden, o aduse asupra tuturor urmașilor săi. W. 1. 4.

30 Iulie

Lăudați pe Domnul, toate neamurile, Lăudați-L, toate popoarele! Căci mare este bunătatea Lui față de noi. — Ps. 117:1, 2, Douay.

Israeliții spirituali când aducă acest psalm, nu-și închipuie ca și când bunătatea sau îndurarea lui Dumnezeu este mărginită numai la ei, ca mostenitori spirituali ai împărăției lui Dumnezeu. In schimb, acești Martori ai lui Iehova se mărturisesc în smerenie ca simpli primitori ai îndurării și bunătății Sale nemeritate. Dar ei văd și recunosc că, conform rânduelii divine a lucrurilor, lor li s'a dăruit mai întâi îndurarea Sa, obligându-i astfel ca să arate îndurare către toate națiunile și popoarele prin aceea că fac o mărturisire publică învățând astfel pe alții din toate națiunile și popoarele prin aceea că fac o mărturisire publică învățând astfel pe alții din toate națiunile și popoarele despre Izvorul divin al milei și despre canalul mesianic de îndurare. Oameni din toate națiunile aud această mărturie publică. Auzind invitațiunea de a lăuda acest Izvor ceresc al îndurărilor ei pricep că trebue să urmeze acum această invitațiune, înainte de venirea Armaghedonului, astfel încât să se împărtășească de îndurare prin Împărăție. W. 15. 12.

31 Iulie

Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebue să le aduc. — Ioan 10:16.

Dela 1931 mai ales a început Păstorul cel bun să aducă „alte oi" ale Sale, prin faptul că le-a făcut să audă „glasul" Său prin membrii rămășiței Sale, cari poartă acum numele „Martorii lui Iehova". Dela 1931 acești martori și-au extins mai mult campania lor de educație pentru a învăța popoarele națiunilor despre Împărăția lui Dumnezeu prin Regele Său, căruia I-a dat puterea. Din acel an până astăzi, Martorii lui Iehova au editat și au răspândit în mai multe limbi mai mult decât o jumătate de miliard de publicațiuni. Aceasta a pricinuit o despărțire deslușită a oamenilor în diferitele națiuni, în măsura în care sunt pentru sau contra, și prin faptul că „alte oi" s'au dovedit ca unii, cari sunt pentru

AI CUI MARTORI?

„Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu. — Apoc. 3:14.

(Urmare din numărul trecut)

[8] Aşa reies 1757 de arătări la Isus, în comparaţie cu 1854 de arătări la Iehova Dumnezeu. Pe baza acestei comparaţii numerice de arătări, luate din evanghelia după Matei până la Apocalips, în favoarea cui cade preponderanţa (supragreutatea): pentru Isus Christos sau pentru Iehova Dumnezeu? Ai cui martori au fost deci, judecat după aceasta, scriitorii inspiraţi ai aşa numitului „Testament Nou"? Fost-au în mod principal martori pentru Isus sau pentru Iehova? Răspunsul sincer sună: Pentru Iehova!

INSUŞI MESIA A FOST UNUL DINTRE EI

[9] Un singur fapt este trecut cu vederea în mod disprețuitor de mulţi oameni religioşi ai creştinătăţii, şi anume că Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, a fost El însuşi un martor. Un martor este cineva, care pune mărturie pentru anumite persoane sau despre anumite întâmplări sau dă dovezi de mărturie, care în urma prezenţei personale sau trăirii personale a recunoscut ceva sau ştie despre ceva. Apocalips 1:5 vorbeşte despre „Isus Christos, martorul credincios"; şi în Apocalips 3:14 vorbeşte Isus Christos însuşi către adunarea din Laodicea, în Asia Mică: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu". Toţi, cari cercetează cu deamănuntul Biblia şi stările din lume sunt de acord în privinţa aceea, că noi ne aflăm în acel spaţiu de timp al erei creştine, care a fost preumbrit prin starea lucrurilor în adunarea din Laodicea. De aceea se aplică la acest period de timp special, la timpul din 1918, acele cuvinte ale lui Isus Christos, care este „Aminul".

[10] Prin urmare rezultă întrebarea: Pentru cine sau despre ce este El „Martorul credincios şi adevărat"? La această calitate ca martor, arată apostolul Pavel în 1 Timotei 6:13, când zice lui Timotei: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă vieaţă tuturor lucrurilor, şi înaintea lui Christos Isus, care a făcut acea frumoasă (bună B. engl.) mărturisire înaintea lui Pilat din Pont". Cercetând din ce a constat această „bună mărturisire", luarea aminte ne este atrasă asupra schimbului de cuvinte dintre Pilat şi Isus în casa guvernatorului de provincie: „Atunci un Impărat tot eşti! I-a zis Pilat: Da, a răspuns Isus. Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M'am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu". (Ioan 18:37). El a trebuit să pună mărturie pentru adevăr pentruca să poată fi martor credincios şi adevărat sau neînşelător. Intrebarea deci sună: Pentru cine a fost Isus Christos un martor sau a devenit martir? Intrucât creştinii trebue să urmeze pilda Sa, este important de a răspunde la această întrebare. Petru scrie către creştini: „Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Christos a suferit pentru voi, şi v'a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui". (1 Petru 2:21). Iar în Romani 8:28, 29, Pavel scrie: „De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celorce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celorce sunt chemaţi după planul (scopul, B. engleză) Său. Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentruca El să fie cel întâi născut între mai mulţi fraţi". In mod corespunzător fraţii săi creştini trebue să fie asemenea lui în această chestiune neobişnuit de importantă, punerea mărturiei, urmând pilda sa. Dela această îndatorire, care zace asupra lor, aceia, cari susţin a fi creştini, nu se pot sustrage.

[11] Ca dovadă, că serviciul lui Isus se va face pentru punerea mărturiei, s'a prezis în profeţie cu sute de ani înainte de timpul Său: „Iată l-am pus *martor* pe lângă popoare cap şi stăpânitor al popoarelor". (Isa 55:4). Rostitorul acestor cuvinte este acela, care a inspirat pe Isaia ca să le scrie, adică Iehova Dumnezeu. Deoarece a pus pe Fiul Său Isus martor pe lângă popoare, este un fapt de netăgăduit, că Isus Christos a fost un martor pentru Iehova şi în această privinţă a lucrat ca conducătorul şi stăpânitorul acelora, cari urmează pe urmele Sale. Pentrucă a servit pe Iehova Dumnezeu în astfel de mod, a zis: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu". (Ioan 5:43). El a pus neîncetat mărturie pentru Tatăl Său ceresc; şi cu aceasta este în armonie faptul, că numai în evanghelia după Ioan numirea *Tată* este aplicată de către Isus, de către Fiul lui Dumnezeu, de 108 ori la Dumnezeu. Când ucenicii Săi L-au rugat să-i înveţe să se roage, Isus le-a dat următoarea rugăciune model: „Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfinteascâ-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ". In această rugăciune Isus dăruieşte atenţiunea Sa numelui Tatălui. In propovăduirea Sa de pe munte a zis cu privire la sfinţirea numelui Tatălui Său următoarele: „Aţi auzit iarăş că s'a zis celor din vechime: Să nu juri strâmb; ci să împlineşti faţă de Domnul jurămintele tale. Dar Eu vă spun: Să nu juraţi nicidecum; nici pe cer, pentrucă este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentrucă este aşternutul picioarelor Lui". (Mat. 5:33-35). Aici Isus s'a referit la legea lui Dumnezeu din Lev. 19:12: „Să nu juraţi strâmb pe Numele Meu, căci ai necinsti astfel Numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.

[12] Isus a ştiut, că împărăţia făgăduită formează învăţătura cea mai distinsă a Bibliei; şi propovăduirea Sa a contribuit la aceasta şi s'a îngrijit ca învăţătura aceasta a împărăţiei să rămână în frunte. „Impărăţia cerurilor este aproape", a sunat vestea, cu care şi-a început slujba măreaţă de propovăduire în Galilea. (Mat. 4:17). El a zis: „S'a împlinit vremea, şi Impărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă, şi credeţi în Evanghelie".

---

[8] Ce comparaţie se face din cauza aceasta, de câte ori se găsesc anumite nume şi titluri? şi ai cui martori au fost scriitorii inspiraţi?

[9] Cu privire la Isus Christos, care fapt este trecut de mulţi cu vederea în mod disprețuitor? şi pentruca se potriveşte acel fapt cu deosebire la starea Laodicea a lucrurilor din present?

[11] Ce s'a prezis în Isaia 55:4 despre Isus? Al cui nume a căutat să-l cinstească, şi cum?

(Marcu 1 : 15). Evanghelia sau vestea bună s'a referit la împărăția lui Dumnezeu ; și până la moartea Sa pe lemn, Isus a stăruit în propovăduirea împărăției lui Dumnezeu și a rămas prin aceasta, în chestiunea de discuție cu privire la stăpânirea supremă universală, credincios și adevărat de partea lui Dumnezeu. Se raportează despre El, că „umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece (apostoli) erau cu El". Despre acești doisprezece zice raportul : „I-a trimis să propovăduiască Impărăția lui Dumnezeu, și să tămăduiască pe cei bolnavi". (Luca 8 : 1; 9 : 2). In toate acestea, Isus s'a dovedit ca un martor pentru Iehova Dumnezeu.

13 Dacă se spune, că El n'a fost un astfel de martor pentrucă niciun raport în scris nu arată, că a citat vreodată pe pământ numele „Iehova", aceasta este o vorbă goală. Pentruce ? Pentrucă însuși numele „Isus", care I s'a dat la porunca îngerului lui Dumnezeu, mărturisește pentru numele lui Dumnezeu ; deoarece acest nume „Isus" ce I s'a dat însemnează „Iehova (este) salvare" sau „Iehova, salvatorul". Aceasta nu însemnează, că Isus a fost Iehova însuși sau este asemenea lui Iehova însuși ; pentrucă în Faptele Apostolilor 7 : 45 (B. engleză) și Evrei 4 : 8 (B. engleză) acest nume „Isus" este aplicat și la Iosua, urmașul lui Moise, mai departe în Coloseni 4 : 11 la un oarecare Iust. Se recunoaște din aceasta, după însemnarea acestui nume, că Iehova este Autorul mântuirii și că mântuirea sau salvarea vin dela El. Faptul că Christos Isus a purtat pe pământ numele *Isus* arată, că El este Acela, prin care Iehova Dumnezeu aduce salvarea omenirii. Isus trebue că a cunoscut numele Tatălui Său ceresc și trebue că a știut cum trebue rostit ; pentrucă El s'a pogorît din cer și după ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu și-a putut aduce aminte, că înainte de a deveni om a fost la Tatăl Său în cer. Raportul nu dă siguranță, că de câte ori a amintit numele Tatălui Său între apostolii Săi credincioși. In noaptea când a fost trădat, a zis în rugăciune către Dumnezeu : „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuți cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe cari Mi i-ai dat din lume". (Ioan 17 : 5, 6). După aceasta este învederat, că le-a descoperit ceva despre numele lui Dumnezeu.

14 In timp ce Isus a fost pe pământ și-a întins serviciul propovăduirii numai asupra celor din tăierea împrejur, adică asupra Iudeilor tăiați împrejur. Să se propovăduiască celor netăiați împrejur, adică dintre păgâni, a lăsat pentru mai târziu ucenicilor Săi. Unul dintre aceia, cari au propovăduit în cea mai mare parte astorfel de păgâni netăiați împrejur, a fost apostolul Pavel, și el scrie : „Primiți-vă unii pe alții, cum v'a primit și pe voi Christos, spre slava lui Dumnezeu. Christos (Isus) a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioșia lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele date părinților ; și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris : 'De aceea Te voi lăuda printre Neamuri, și voi cânta Numele Tău'. Este zis iarăș : 'Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui'. Și iarăș : 'Lăudați pe Domnul, toate Neamurile ; slăviți-L, toate noroadele'". Pe aceste trei lucruri din urmă Pavel le citează din Psalmul 117 : 1, unde este scris : „Lăudați pe Domnul, toate neamurile, lăudați-L, toate popoarele !" Prin declarația de mai sus din Romani 15 :7-11 Pavel arată, că urmașii lui Christos trebue să fie martori pentru Iehova Dumnezeu și trebue să mărturisească numele Său și să-l laude.

15 Judecând după textul grecesc, apostolul Ioan a citat în scrierile sale cuvintele „mărturie" și „a pune mărturie" sau „a mărturisi" mai des decât toți ceilalți apostoli. In 1 Ioan 5 :20 scrie ca dovadă că Isus Christos a fost martorul principal al Dumnezeului adevărat, al lui Iehova : „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi suntem în Celce este adevărat, adică în Isus Christos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața vecinică". In traducerea catolică *Allioli* sună acelaș verset : „Și noi știm, că a venit Fiul lui Dumnezeu, și ne-a dat mintea ca să cunoaștem pe Dumnezeul adevărat, și să fim uniți cu Fiul Său adevărat. Acesta este Dumnezeul adevărat și viața vecinică". Textul acestui verset în traducerea *King James* și în altele a fost întrebuințat de religioniști în favorul dogmei lor favorite despre „treime". Dar acuma din traducerile citate mai sus și din alte traduceri moderne se poate vedea clar, că Isus — în loc să fie realul și adevăratul atotputernicul Dumnezeu, Iehova însuși — ca Fiul Său a fost numai martorul pentru Iehova Dumnezeu pentruca să ne dea pricepere și înțelegere despre adevăratul Dumnezeu Iehova.

16 Ca un martor credincios și adevărat, Isus a învățat pe oameni în mod just despre închinarea lui Dumnezeu, a Domnului. In primele zile ale serviciului Său a vorbit cu o femeie samariteancă la o fântână din Samaria și i-a zis : „Femeie, i-a zis Isus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți ; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine dela Iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr ; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh ; și cine se închină Lui, trebue să I se închine în duh și în adevăr". (Ioan 4 : 21-24). Mărturia lui Isus despre lucruri cerești este adevărată și cu totul de încredere, pentrucă le cunoaște și le-a văzut. Conducătorului Iudeu Nicodim i-a zis : „Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut ; și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v'am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucruri cerești. Nimeni nu s'a suit în cer, afară de Celce S'a pogorît din cer, adică Fiul omului. (Ioan 3 : 11-13). Conform cu aceasta Ioan a zis despre Isus : „Celce vine din cer, este mai pe sus de toți ; celce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Celce vine din cer este mai pe sus de toți. El mărturisește ce a văzut și

13 Pentruce este o vorbă goală dacă se spune, că Isus nu a fost un martor pentru Iehova, pentrucă El n'a citat pe pământ niciodată numele „Iehova" ?

15 Cum dovedește Ioan în 1 Ioan 5 : 20 că Isus a fost martorul principal al lui Iehova.

16 17 (a) Cum s'a dovedit Isus prin învățătura Sa despre închinare ca un martor pentru Iehova ? (b) Pentruce este de încredere mărtu-

auzit, şi totuşi nimeni nu primeşte mărturia Lui". Cei mai mulţi oameni n'au primit mărturia Lui. Ce se poate spune însă despre acei credincioşi, cari au primit mărturia lui Isus? Ca răspuns la aceasta declară Ioan: „Cine primeşte mărturia Lui, adevereşte prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul. Căci Acela, pe care L-a trimes Dumnezeu, vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu". — Ioan 3: 31-34.

17 După cum clarifică Ioan prin discutarea sa, înainte de toate trebue adeverit, că Iehova Dumnezeu este adevărat. Mai departe desbaterea sa arată, că Isus a fost un martor adevărat al lui Dumnezeu, „al cărui nume, numai al lui singur, este Iehova". Ea arată, că dacă primim mărturia lui Isus despre Iehova, prin aceasta recunoaştem, că Dumnezeu este adevărat, şi mai departe confirmăm adevărul lui Dumnezeu. Prin aceasta cinstim pe Dumnezeu şi cinstim şi pe „martorul Său credincios şi adevărat", Christos Isus.

Watchtower din 15 Noembrie 1946.

PROVOCAREA CATRE MARTORII SAI PRIMEŞTE RASPUNS

TREBUE constatat ce declară adevărul lui Dumnezeu despre Mesia sau Christos; pentrucă Dumnezeu a făgăduit că va trimite pe Mesia. Îndată după ce omul a ajuns sub domnia primului martor fals, a lui Satan Diavolul, s'a dat în grădina Eden promisiunea: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul". (Gen. 3: 15). De atunci încoace, dela Abel, dela primul martir, oameni cari au crezut în Dumnezeu au aşteptat venirea lui Mesia sau a lui Christos. Ei au dorit să constate, că cine este acesta pentruca să-L poată primi şi urma din respect faţă de Iehova Dumnezeu.

2 Pentru a uşura aflarea acestei personalităţi, a fost necesar, ca Dumnezeu însuşi să pună dinainte mărturie despre Mesia; pentrucă numai Dumnezeu singur a ştiut cine va fi şi cum se va desfăşura calea vieţii Sale pe pământ. O astfel de mărturie profetică despre Mesia sau Christos, Dumnezeu a dat-o prin îngerii Săi cereşti şi de asemenea şi prin profeţii Săi credincioşi de pe pământ. El a întrebuinţat, prin urmare, pe aceşti profeţi ca să pună mărturie arătând spre Mesia sau Christos. Ei au fost martori *spre* Christos, ceea ce însă nu înseamnă, că ei n'au fost de asemenea martori pentru Iehova. In realitate tocmai pentru aceea, pentrucă au fost martori pentru Iehova i-a ales spre a pune mărturie despre viitorul Mesia sau Christos. Având în vedere o astfel de mărturie profetică, apostolul Petru a putut să zică: „Toţi proorocii mărturisesc despre El (Mesia) că oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor". Şi în acelaş înţeles a scris Petru în prima sa scrisoare: „Proorocii, cari au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Christos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Christos şi slava de care aveau să fie urmate". — Fapte 10: 43; 1 Petru 1: 10, 11.

3 Ioan Botezătorul a fost primul dintre profeţi care a aflat cine este Mesia. De aceea firesţe a pus mărturie despre Isus, despre ceea ce stă scris: „A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentruca toţi să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină". Ioan a împlinit ceea ce este arătat aici ca datoria sa; pentrucă în raportul istoric citim despre el: „Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoşteam; dar Celce m'a trimes să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se şi oprindu-Se, este Celce botează cu Duhul Sfânt. Şi eu am văzut lucrul acesta şi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu". (Ioan 1: 6-8, 32-34; 3: 26). Post-a oare Ioan Botezătorul din cauza mărturiei sale despre Isus mai puţin un martor pentru Iehova? Niciodecum; pentrucă în felul acesta Ioan a mărturisit că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Că Ioan va fi martorul lui Dumnezeu, al Domnului, a fost accentuat de către înger, care a anunţat naşterea lui Ioan şi a zis tatălui său Zaharia: „El va întoarce pe mulţi din fii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor". Şi în ziua când copilaşul a primit numele Ioan, Zaharia a zis: „Şi tu, prunculeţ, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregăteşti căile Lui, şi să dai poporului Său cunoştinţa mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui". — Luca 1: 16, 76, 77.

4 De fapt Dumnezeu, Domnul, a fost obligat să îndreptăţească cuvântul Său profetic referitor la ceea ce a privit pe Mesia. Spre a face aceasta a confirmat adevărul prin mărturie convingătoare, că Isus este Mesia. Mai cu seamă la această mărturie divină s'a referit Isus şi asupra ei a atras atenţiunea: „Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi", a zis El, „mărturia Mea nu este adevărată. Este un Altul, care mărturiseşte despre Mine; şi ştiu că mărturisirea, pe care o face El despre Mine, este adevărată. Voi aţi trimis la Ioan, şi el a mărturisit despre adevăr. Nu că mărturia, pe care o primesc Eu, vine dela un om; dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiţi mântuiţi. Ioan era lumina, care este aprinsă şi luminează, şi voi aţi vrut să vă veseliţi câtăva vreme la lumina lui. Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările, pe cari Mi le-a dat „Tatăl să le săvârşesc, tocmai lucrările acestea, pe cari le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M'a trimis. Şi Tatăl, care M'a trimis, a mărturisit El însuşi despre Mine". Şi pentru a arăta apoi, că Moise, profetul Tatălui Său, a mărturisit despre Mesia cel promis, Isus a zis Iudeilor necredincioşi: „Să nu credeţi că vă voi învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuiască: Moise, în care v'aţi pus nădejdea. Căci, dacă aţi crede pe Moise, M'aţi crede şi pe Mine, pentrucă el a scris despre Mine. Dar

---

1 Pentruce trebue constatat adevărul lui Dumnezeu cu privire la Mesia?

2 Ce a făcut Dumnezeu pentru aflarea acestei personalităţii? şi ce zice Petru ca dovadă, că Dumnezeu a făcut aceasta?

3 Cum a fost Ioan Botezătorul un martor pentru Isus şi nu mai pu-

4 Pe a cui mărturie s'a sprijinit Isus în mod principal şi cum arată El aceasta?

dacă nu credeţi cele scrise de el, cum veţi crede cuvintele Mele?" (Ioan 5:31-37, 45-47). Ceea ce a scris Moise despre Mesia a fost cu toate acestea adevărat.

5 Pe baza mărturiilor scrise, pe cari le-a dat Iehova prin profeţii Săi înainte de timpul lui Ioan Botezătorul, Isus după învierea Sa din moarte, ca dovadă că El este Mesia, s'a putut referi la scrierile lor: „Apoi le-a zis (ucenicilor): Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebue să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci şi în Psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înţeleagă Scripturirle. Şi le-a zis: Aşa este scris, şi aşa trebuia să pătimească Christos, şi să învieze a treia zi din morţi. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteţi martori ai acestor lucruri". (Luca 24:44-48). Sprijinindu-se pe metoda lui Isus, apostolul Pavel de asemenea a îndrumat spre mărturia profetică scrisă despre Isus şi a zis Regelui Agripa: „Dar, mulţumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viaţă până în ziua aceasta: şi am mărturisit înaintea celor mici şi celor mari, fără să mă depărtez cu nimic dela ce au spus proorocii şi Moise că are să se întâmple; şi anume, că Christosul trebue să pătimească, şi că, după ce va fi cel dintâi din învierea morţilor, va vesti lumină norodului şi Neamurilor". (Fapte 26:22, 23). Nici apostolul Pavel şi nici Ioan Botezătorul n'au dejosit sau pus laoparte pe Iehova Dumnezeu prin aceea, că au mărturisit în felul acesta pe Christos Isus. Dimpotrivă, ei au mărturisit că Iehova este adevărat şi în scopul ca cuvântul profetic scris al lui Dumnezeu să fie îndreptăţit.

6 Ca Iehova Dumnezeu să fie dovedit că este adevărat este aceea, despre ce este vorba în mod principal la toată mărturia aceasta. Aşa după cum preţuim această mărturie, Dumnezeu este pentru noi personal, sau cel adevărat, sau un mincinos. In felul acesta conchide Ioan, apostolul prea iubit al lui Isus, în timp ce scrie: „Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; şi mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe D-zeu, Il face mincinos fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Şi mărturisirea este aceasta: 'D-zeu ne-a dat viaţa vecinică, şi această viaţă este în Fiul Său'". (1 Ioan 5:9-11). Aceste cuvinte ale lui Ioan nu au însemnat, că a pus pe Isus în locul dintâi şi L-a făcut cunoscut ca mai distins decât Dumnezeu, Tatăl Său. Nu, Ioan a atribuit lui Iehova Dumnezeu cea mai mare importanţă, pentrucă El este autorul vieţii vecinice şi El dăruieşte această viaţă ca darul Său prin Fiul Său Isus Christos. Ioan deci nu s'a îndepărtat de atitudinea apostolului, de a fi mai întâi martor pentru *Iehova* Dumnezeu.

A CUI EVANGHELIE

7 Pentruce a zis atunci Isus către apostolii Săi înainte cu puţin timp de înălţarea Sa la cer: „Şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, şi până la marginile pământului"? (Fapte 1:8). Dacă Biblia vorbeşte despre „evanghelia lui Christos", atunci pentruce trebue să păşească creştinii pentru *Iehova*, ca martori? Răspunsul la această întrebare provocătoare, este că niciun creştin n'ar putea fi un martor credincios pentru Iehova Dumnezeu, fără ca să mărturisească în acelaş timp pentru Fiul lui Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu Tatăl, privitor la Fiul Său iubit, unul născut, Şi-a luat hotărîrea şi după aceea a făcut mărturisirea anumită, că Fiul este Mesia sau Christosul Său, un om care crede în Dumnezeu, care lucrează ca martorul Său, n'ar fi credincios lui Dumnezeu sau n'ar spune întreg adevărul dacă ar lăsa neluată în seamă această mărturie dată de Dumnezeu. El ar lăsa prin aceasta neluat în seamă şi pe cel mai înalt serv al lui Dumnezeu, pe servul Său ales. (Isa. 42:1). Creştinii adevăraţi nu vor face aceasta.

8 Dumnezeu Cel Atotputernic a ridicat pe Fiul Său mai presus decât întreagă cealaltă creaţiune şi a dat Fiului toată puterea în cer şi pe pământ, care este de lipsă pentru a lucra ca servul lui Dumnezeu şi pentru a împlini voinţa lui Dumnezeu, după cum este scris: „Deaceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult, şi I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume (fireşte afară de numele propriu al lui Dumnezeu, Iehova); pentruca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul". Şi pentruce s'au făcut toate acestea? Pentru a da cele mai înalte onoruri lui Christos Isus? Nicidecum; pentrucă declaraţia de mai sus a apostolului Pavel culminează în cuvintele: „Spre slava lui Dumnezeu, Tatăl". (Filip. 2:9-11). Pentru cine a mărturisit apostolul Pavel în primul rând când a pus o astfel de mărturie? La aceasta se răspunde fără să se înţeleagă greşit prin aceea, că el a dat toată slava şi orice glorie lui Dumnezeu, Tatăl.

9 Pentru a dovedi, că Dumnezeu, Tatăl, a trimis pe Fiul Său unul născut din cer ca să devie Mesia, a fost de lipsă ca apostolii lui Isus să fie „martorii *Săi*". In această calitate ei au servit fireşte spre mărirea şi slava lui Dumnezeu, a Tatălui. Apostolii au fost pe pământ cu Isus Christos. Ei L-au văzut şi L-au auzit. Ei au cunoscut într'adevăr faptele cu privire la El. Pentruce să nu stea asupra lor răspunderea să facă cunoscut aceste fapte ca dovadă a adevărului? Apostolul Pavel a zis: „Dumnezeu să fie găsit adevărat şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi". Pavel a văzut şi a auzit pe Isus Christos după învierea Sa din morţi; şi pentru a dovedi pe Dumnezeu ca adevărat, a scris despre serviciul pe care l-a făcut Isus pentru Iudeii tăiaţi împrejur, urmaşii strămoşilor lor Avraam, Isaac şi Iacob: „Christos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credincioşia lui Dumnezeu, şi să întărească făgăduinţele date părinţilor; şi ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui". — Rom. 3:4, 15:8, 9.

10 Apostolul Ioan a fost cel mai aproape de omul Isus şi scrie: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am

---

5 Cum a fost limitată de către Pavel metoda de identificare a lui Isus cu privire la Mesia? şi dejosit-a prin aceasta pe Iehova?

6 Cum îl arătăm pe Dumnezeu — în conformitate cu ceea ce a arătat Ioan — fie ca adevărat sau ca mincinos? şi micşorat-a Ioan în felul acesta importanţa lui Iehova?

8 Cum a arătat Pavel în Filipeni 2:9-11, că martorii lui Iehova nu-i permis să lase neluat în seamă pe Fiul lui Dumnezeu? şi ce a cui martor s'a dovedit Pavel acolo în mod principal?

9 Pentruce a fost necesar pentru apostolii lui Isus să fie martorii Săi?

10 Ce a mărturisit Ioan în prima sa scrisoare despre Isus? şi

văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii, — pentrucă viaţa a fost arătată, şi noi am văzut-o, şi mărturisim despre ea, şi vă vestim viaţa veşnică, viaţă care era la Tatăl, şi care ne-a fost arătată; — deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Christos". „Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii". (Ioan 1 : 1-3; 4 : 14) Numai dacă ne referim la astfel de fapte, cari ne sunt raportate de către aceia, cari au fost cunoscuţi cu Isus Christos personal pe pământ, numai atunci putem avea părtăşie cu apostolii, prin faptul că avem aceeaşi cunoştinţă.

11 Isus a învăţat pe apostoli despre răspunderea lor, zicându-le: „Şi voi deasemenea veţi mărturisi, pentrucă aţi fost cu Mine dela început". (Ioan 15 :27). Pentrucă ei L-au văzut, după ce a fost înviat, au putut aduce o mărturie de netăgăduit pentru învierea Sa, cum nu poate face nimeni dintre noi astăzi. Faptele Apostolilor 4 : 33 ne spune: „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus". In acest scop au fost hotărîţi apostolii ca martori. (Fapte 1 : 21, 22). Să se observe câteva declaraţii doveditoare ale apostolilor:

12 In ziua de Rusalii a zis Petru, ca cuvântător pentru ucenicii cari erau cu el acolo: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, şi noi toţi suntem martori ai Lui". (Fapte 2 : 32). Mai târziu, a declarat Iudeilor în templu, fără frică: „Voi v'aţi lepădat de Cel Sfânt şi Neprihănit, şi aţi cerut să vi se dăruiască un ucigaş. Aţi omorît pe Domnul vieţii, pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi; noi suntem martori ai Lui (despre aceasta alte trad.)". (Fapte 3 : 14, 15). Sinedriului (soborului) iudeu din Ierusalim, apostolii i-au zis după aceea în cuvintele următoare, că trebue să fie martori în ascultare faţă de Dumnezeu: „Trebue să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dumnezeul părinţilor noştri a înviat pe Isus, pe care voi L-aţi omorît, atârnându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălţat cu puterea Lui, şi L-a făcut Domn şi Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăinţa şi iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El". (Fapte 5:29-32). Lui Corneliu şi familiei sale i-a zis Petru: „Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, şi a îngăduit să se arate nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleşi mai dinainte de Dumnezeu, nouă cari am mâncat şi am băut împreună cu El, după ce a înviat din morţi. Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, şi să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu, Judecătorul celor vii şi al celor morţi". — Fapte 10 : 40-42.

13 In sinagoga din Antiohia din Psidia, Pavel a zis înaintea Iudeilor despre Isus: „Dar Dumnezeu L-a înviat din morţi. El s'a arătat, timp de mai multe zile, celor ce se suiseră cu El din Galileea la Ierusalim, şi cari acum sunt martorii Lui înaintea norodului". (Fapte 13 : 30, 31). In scrisoarea sa către Corinteni, Pavel citează mulţi martori ai învierii lui Isus şi spune apoi: „După ei toţi, ca unei stârpituri, mi s'a arătat şi mie... (noi) am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Christos". — 1. Cor. 15 : 8, 15; Fapte 22 : 14, 15; 23 : 11; 26 : 16.

14 Dacă privim pe fiecare din adeverirle de mai sus despre înviere, date de către apostoli, ce se constatează? Pun ei punctul principal pe Isus ca cel înviat? Nu, ci pun în fiecare caz mărturie aceluia, care L-a înviat, lui Iehova Dumnezeu, ca Celui Atotputernic, care a adus iarăş la viaţă pe Fiul Său mort. In felul acesta ei dau lui Dumnezeu cea mai mare cinste şi contribuie la îndreptăţirea cuvântului şi puterii Sale. Important este faptul, că Dumnezeu a fost Acela, care a înviat pe Isus la viaţă şi L-a făcut Conducătorul principar şi Salvatorul şi Judecătorul celor vii şi al celor morţi. Printr'o mărturisire de felul acesta, apostolii au rămas neclintiţi martori pentru Iehova, în vreme ce ei au mărturisit în acelaş timp pentru Isus. Dumnezeu s'a ţinut de regula „pe care a înfiinţat-o El însuşi: „Orice vorbă să fie sprijinită de mărturia a doi sau trei martori" (2 Cor. 13 : 1; Deut. 17 : 6; Num. 35 : 30). In felul acesta a strâns laolaltă pe pământ pe cei doi sau trei martori necesari, ba mai mulţi, de fapt peste cinci sute odată. (1 Cor. 15 : 6). Intreg adevărul vorbeşte în favorul lui Dumnezeu, spre mărirea Sa.

15 Iehova a dat evangheliei, veştii bune, prin aceea viaţă şi putere, prin faptul că a înviat pe Isus din morţi şi L-a ridicat la dreapta maiestăţii Sale în înălţime. Evanghelia ar fi fost înfrântă dacă n'ar fi păşit El la mijloc când Isus a zăcut fără viaţă în groapă. De aceea luminează cu deosebită putere un fapt: Iehova Dumnezeu este Proprietarul evangheliei şi de asemenea şi Autorul ei. Este drept că cuvântul Său vorbeşte despre „evanghelia lui Christos" şi despre „evanghelia lui Isus Christos", dar prin aceasta evanghelia nu este despărţită de Iehova Dumnezeu. Marcu 1 : 1 sună: „Inceputul Evangheliei lui Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu". Pavel, care a avut pe Marcu ca tovarăş, vorbeşte adeseori despre „evanghelia lui Christos" şi despre aceea, ca să le strălucească „lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu". (1 Cor. 9 : 12, 18; 2 Cor. 2 : 12; 4 : 4; 9 : 13; 10 : 14; Gal. 1 : 7; Filip. 1 : 27; 1 Tes. 3 :2; Rom. 1 : 9, 16). Despre evanghelie se vorbeşte pe drept în felul acesta, pentrucă are de-a-face cu Mesia sau Christos, care ca unealta lui Dumnezeu, va aduce binecuvântările promise în evanghelie. El este „sămânţa lui Avraam" în care vor fi binecuvântate toate seminţiile şi naţiunile-pământului. (Gen. 22 : 18; Gal. 3 : 16). Evanghelia este propovăduită prin urmare în mod potrivit „în numele Lui".

16 Totuş, atât Marcu şi Pavel cât şi Petru, au recunoscut pe Acela, căruia I se datoreşte evanghelia şi dela care se trage şi care a trimis-o prin Isus Christos. Acesta este Iehova Dumnezeu, Lui nu I se aduce de către evanghelie în niciun chip mai puţină cinste şi slavă decât lui Christos Isus. In mod corespunzător a atras atenţiunea Marcu asupra faptului, că 'Isus a venit în Galilea, şi propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu'.

11 Ce a spus Isus despre răspunderea, pe care a avut-o apostolii prin aceea, că au fost cu El? şi cum s'au achitat de această răspundere?

12 Cum sună unele mărturii ale lui Petru?

13 Cum sună unele mărturii ale lui Pavel?

14 Ce fapt important este eccentuat prin toate aceste mărturii ale apostolilor? şi cum a arătat Dumnezeu-că întreg adevărul vorbeşte în favorul Său?

15 Cum a dat Dumnezeu evangheliei viaţă şi putere? şi pentruce se vorbeşte despre aceasta ca despre „evanghelia lui Christos", care trebue vestită în „numele Său"?

16 Care numire a evangheliei arată de asemenea, că lui Iehova Dumnezeu nu I se dă mai puţină cinste decât lui Christos? şi cum arată Pavel că a fost vestită încă înainte de venirea lui Christos?

(Marcu 1 : 14). Împărăţia lui Dumnezeu este tema principală a evangheliei, pe care a propovăduit-o Isus. (Mat. 4 : 23; 9 : 35; 24 : 14). De asemenea şi Pavel vorbeşte de multe ori despre ea ca despre „evanghelia lui Dumnezeu", despre „evanghelia harului lui Dumnezeu" şi despre evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredinţată mie". (Rom. 15 : 16; 2 Cor. 11 : 7; 1 Tes. 2 : 2, 8, 9; Fapte 20 : 24; 1 Tim. 1 : 11). El spune: „Chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu... Căci mie nu mi-e ruşine de evanghelia lui Christos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecărui care crede". (Rom. 1 : 1, 16). Petru ne înştiinţează despre judecata divină, care va lovi pe acei creştini, cari nu trăiesc conform scopului evangheliei, punând o întrebare, care face să se presimţească ceva rău: „Care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?" (1 Petru 4 : 17). Şi ca dovadă, că evanghelia s'a tras dela Iehova Dumnezeu, încă înainte de a veni Isus pe pământ, avem cuvintele lui Pavel în Galateni 3, versetul 8: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credinţă, a vestit mai dinainte lui Avraam aceasta veste bună: 'Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine'". Avraam este, cum trebue să ţinem în minte, un chip profetic despre Iehova Dumnezeu, care a explicat lui Avraam acea evanghelie, vestea bună despre binecuvântările viitoare.

17 O altă dovadă, că este vorba despre evanghelia lui Iehova, avem în capitolul al patrusprezecelea al Apocalipsului, care se referă la timpul întemeierii împărăţiei lui Dumnezeu, adică la timpul din 1914. Având în vedere acest timp de tranziţie dintre nimicirea cerului vechiu stăpânit de Satan şi dintre introducerea cerului nou stăpânit de Christos, raportează Apocalips 14 : 6, ce a văzut şi a auzit Ioan: „Şi am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veşnică, pentruca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod". Aceasta este prin urmare acea evanghelie, care trebue vestită acuma; şi cu deosebit de mult interes întrebăm deci: Ce este ideia propriu zisă, conţinutul acestei „evanghelii veşnice"? In versetul următor aflăm ce a zis îngerul, care a avut această evanghelie: „El zicea cu glas tare: Temeţi-vă de Dumnezeu, şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!" (Apoc. 14 : 7). In aceste cuvinte este vorba numai de Dumnezeu; Fiul Său Isus Christos nu este amintit; şi pe lângă aceasta se porunceşte tare de a da slavă lui Dumnezeu şi de a te închina lui, Creatorului.

18 Aici este amintită în Biblie pentru ultima dată „evanghelia"; dar din toate celelalte citaţiuni de mai înainte se poate vedea, că scriitorii inspiraţi creştini aduc evanghelia mai des în legătură cu Dumnezeu şi împărăţia Sa (şi anume de 14 ori), decât cu Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu (de 13 ori). Când a zis Isus: „Legea şi proorocii au ţinut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu se propovăduieşte, n'a înţeles că martorii lui Iehova ar fi încetat atunci să pună mărturie pentru Iehova Dumnezeu, şi că Isus şi urmaşii Săi vor înceta cu aceasta. Mai mult, tocmai acuma trebue vestită evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu. — Luca 16 : 16.

17 Cum arată Apocalips 14 : 6, 7 a cui evanghelie este?

18 Deşi legea şi profeţii au fost până la Ioan Botezătorul, totuşi cum [illegible]

MĂRTURIA LUI ISUS

19 Dela înălţarea Sa la ceruri, Isus Christos n'a propovăduit în felul acesta omenirii, că ea L-ar fi putut vedea şi auzi, ci El a supraveghiat din cer lucrarea vestirii evangheliei. Intrucât El acum ca spirit divin este nevăzut omului, a transmis propovăduirea evangheliei urmaşilor Săi consacraţi. In timp ce a fost pe pământ a pus mărturie despre împărăţia lui Dumnezeu; şi aceeaş lucrare de mărturie a lăsat-o apoi urmaşilor Săi ca să o conducă mai departe. Aceasta duce la părtăşie cu Christos Isus în punerea mărturiei, şi această împărtăşire este dovedită din „mărturia lui Isus Christos". — Apoc. 1 : 2.

20 Unul dintre aceia, cari au primit parte în mod deosebit la această lucrare a punerii mărturiei (greceşte: martyria), a fost apostolul Pavel. Pentru a accentua că a lucrat pentru sau în locul lui Christos Isus, a zis: „Noi dar, suntem trimeşi împuterniciţi ai Lui Christos". Acesta a fost cazul, pentrucă Christos Isus a fost nevăzut în ceruri şi de aceea Pavel I-a slujit ca unealtă văzută. Totuşi Iehova Dumnezeu a fost Acela, care a trimis pe Isus Christos, şi acum Dumnezeu a trimis prin Christos şi pe Pavel şi pe toţi împreună ucenici cu El. Corespunzător cu aceasta sună declaraţia completă, pe care a dat-o Pavel: „Noi dar, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Christos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Christos: Impăcaţi-vă cu Dumnezeu". (2 Cor. 5 : 20). Pavel nu a îndemnat pe păcătoşi să se împace cu Christos Isus: ci El a lucrat în locul lui Christos şi a îndemnat pe păcătoşi să se împace cu Iehova Dumnezeu. In felul acesta a fost Pavel înainte de toate un martor a Dumnezeului Celui Prea Inalt, ca să servească împăcării păcătoşilor cu Dumnezeu. Din acest motiv zice Pavel: „Şi toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării (ca unora cari lucrează pentru Christos); că adică, Dumnezeu era în Christos, împăcând lumea cu Sine (cu Dumnezeu), neţinându-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări". (2 Cor. 5 : 18, 19). In felul acesta Pavel şi împreună creştinii cu el au luat parte la lucrarea împăcării. Prin aceasta sunt părtaşi la „mărturia lui Isus Christos", adică ei fac aceeaş lucrare a punerii mărturiei, pe care a îndeplinit-o Isus Christos.

21 Un altul, care a mărturisit că are această „mărturie a lui Isus Christos", este apostolul Ioan, care a fost gata să sufere pentru aceasta. Despre aceea, cum a primit cartea cunoscută ca „Apocalips", ne spune următoarele: „Descoperirea lui Isus Christos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând. Şi le-a făcut-o cunoscut, trimiţând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu şi despre măr-

19 Cui i s'a încredinţat „mărturia lui Isus"? şi despre ce este vorba aici în realitate?

20 Oare Pavel şi împreună creştinii cu ei, întrucât au fost trimişi împuterniciţi pentru Christos, n'au fost pentru aceea martori pentru Iehova? şi ce arată 2 Corinteni 5 : 18-20?

21 In ce măsură este cartea „Apocalipsul" o parte a „mărturiei lui Isus Christos"?

turia lui Isus Christos, şi a spus tot ce a văzut. Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la împărăţie şi la răbdarea în Isus Christos, mă aflam în ostrovul care se chiamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturiei lui Isus Christos". (Apoc. 1 : 1, 2, 9). Un lucru pe care Ioan îl arată acolo este, că „mărturia lui Isus Christos" nu se mărturiseşte independent de cuvântul lui Iehova Dumnezeu, şi că cine pune mărturia lui Isus Christos trebue să fie prin urmare un martor pentru Dumnezeu Cel Prea Inalt. De fapt cartea Apocalipsului, pe care a primit-o Ioan acolo pe insula Patmos, a fost o „descoperire a lui Isus Christos" şi prin urmare o parte a mărturiei lui Isus Christos. Dumnezeu I-a dat-o lui Isus ; Isus a comunicat-o lui Ioan, şi după aceea Ioan ne-a comunicat-o nouă.

[22] In Apocalips ne spune Ioan ce cale urmează Diavolul ca balaur înghiţitor, după ce a fost prăvălit din înălţimile cerurilor. „Turnul de Veghere" a explicat din 1925 de nenumărate ori, că naşterea împărăţiei arătată ca un „copil de parte bărbătească" a avut loc în anul 1914 şi imediat după aceea s'a început „războiul în cer", cu rezultatul, că Satan Diavolul şi hoardele sale de demoni au fost aruncaţi din cer pe pământ. (Apoc. 12 : 1-12). Cuvintele lui Ioan în Apocalips 12 : 17 se referă în mod principal la creştinii consacraţi, unşi, cari în acest timp de după război sunt copii ai „femeii" lui Dumnezeu, adică ai organizaţiei teocratice. Citim : „Şi balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă război cu rămăşiţa seminţiei ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Christos". După cum reese din aceasta, se face din porunca lui Dumnezeu, că pun această mărturie, cum le-a fost încredinţată de Isus şi despre care este vorba şi în cartea Apocalipsului. Fiecare gândire înţeleaptă arată prin urmare, că aceia cari pun acuma mărturia trebue să fie martori pentru Iehova, ca şi Isus Christos, care în această carte a Apocalipsului se numeşte El însuşi „Amin, martorul credincios şi adevărat". (Apoc. 3 : 14). Acei creştini, cari în zilele noastre sunt activi ca astfel de martori, să ia înştiinţarea din cele spuse mai sus, că tocmai de aceea Diavolul în formă de balaur va purta acum, în timpul de după război, război împotriva lor. Cu toate acestea toţi aceia, cari voiesc să fie vrednici să poarte numele lui „Christos", trebue să fie acum astfel de martori. Ei pot avea siguranţa, că îngerii puternici ai lui Dumnezeu, cari în templul Său formează însoţitorii lui Isus Christos, îi vor sprijini în activitatea lor de mărturie.

[23] Acei îngeri au o parte nevăzută la „mărturia lui Isus", iar conlucrarea lor ne este asigurată prin ceea ce a zis îngerul lui Ioan : „Şi m'am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis : Fereşte-te să faci una ca aceasta ! Eu sunt un împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, cari păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te ! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei)". Mai târziu, către sfârşitul descoperirii Ioan cedează înclinării de a se închina înaintea îngerului, şi despre aceasta ne spune : „Eu, Ioan, am auzit şi am văzut lucrurile acestea. Şi după ce le-am auzit şi le-am văzut, m'am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis : „Fereşte-te să faci una ca aceasta ! Eu sunt un împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, proorocii, şi cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Inchină-te lui Dumnezeu". (Apoc. 19 : 10 ; 22 : 8, 9). Aici este demn de luat în seamă, că îngerul, deşi are mărturia lui Isus, totuşi este credincios lui Iehova Dumnezeu şi aduce aminte lui Ioan să se închine de-a-dreptul la Iehova Dumnezeu. Mai departe toţi, adică acest înger cu tovarăşii săi îngeri, întrucât au această „mărturie a lui Isus", trebue să lucreze împreună în mod nevăzut cu rămăşiţa seminţiei femeii, care ţine poruncile lui Dumnezeu, mărturisind public mărturia lui Isus Christos. Acest fapt ar trebui să încurajeze foarte mult în ziua de astăzi pe martorii lui Iehova.

UN „POPOR PENTRU NUMELE SĂU"

[24] Satan Diavolul este balaurul, care poartă acum război cu ceilalţi sau cu rămăşiţa seminţei femei. El cauzează în mod nevăzut strângerea tuturor naţiunilor pe câmpul de luptă al Armaghedonului, unde trebue să se dea lupta hotărîtoare pentru stăpânirea lumii cu Christos Isus, cu regele lui Dumnezeu. Isprăvirea lucrării, pe care a început-o Domnul, Cel Atotputernic, înainte cu nouăsprezece sute de ani, este prin urmare aproape. Incă de prin anul 51 d. Chr., s'a exprimat apostolul Iacob cu privire la această lucrare, că Dumnezeu va alege dintre naţiuni, mai ales dintre cele păgâne, un „popor pentru numele Lui". După ce Simon Petru a explicat, cum a fost trimis de Dumnezeu ca primul misionar la naţiuni, a atras atenţiunea lui Iacob, că această lucrare divină corespunde profeţiei pe care a dat-o Iehova Dumnezeu în Amos 9:12, 12. In ce fel s'a exprimat Iacob despre aceasta citim în Faptele Apostolilor 15:13-18: „Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul, şi a zis: Fraţilor, ascultaţi-mă ! Simon (Petru) a spus cum mai întâi Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Şi cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris : 'După aceea, Mă voi întoarce şi voi ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, şi-l voi înălţa din nou: pentruca rămăşiţa de oameni (rămăşiţa iudeilor) să caute pe Domnul (Iehova), ca şi toate Neamurile peste cari este chemat Numele Meu, zice Domnul (Iehova), care face aceste lucruri, şi căruia Îi sunt cunoscute din veşnicie (B. engl.: lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările Sale dela începutul lumii)".

[25] Aceşti oameni, pe cari i-a ales dintre Iudei şi dintre naţiuni pentru numele Său, aceştia trebue să fie creştinii adevăraţi. Intrucât ei sunt aleşi pentru numele lui Iehova şi numele Său este chemat peste ei, trebue să fie martorii Săi, şi fiind ei de aceştia vor fi asemenea chipului Fiului Său, Isus Christos. Cu obiecţunea, că numele lui Iehova nu se află în „Noul Testament", după cum îl numesc ei, duşmanii n'au câştigat nimic. Cu această obiecţiune nu au dreptate, deoarece numele lui Iehova a fost pus asupra lui Isus, deoarece acest nume înseamnă „Iehova salvatorul". De fiecare dată, când se găseşte numele *Isus* în „Noul Testament", este amintit prin urmare numele Aceluia, care a fost Dumnezeul

---

[22] La a cui poruncă transmite rămăşiţa creştină acum „mărturia lui Isus", şi pe cine provoacă aceasta la război ?

[23] Pentruce trebue să conlucreze îngerii amintiţi cu rămăşiţa, care pe pământ are „mărturia lui Isus" ? şi ca ai cui martori ?

[24] Care lucrare stă prin urmare foarte aproape de încheierea sa ?

[25] Din cine se compune acest popor ales şi cărui scop serveşte ? Pentruce nu este just de a spune că numele lui Iehova nu se găseşte în „Noul Testament" ?

lui Isus. Mai departe poporul, pe care Dumnezeu, Domnul, Cel Atotputernic, îl alege dintre naţiuni pentru numele Său este cununat de El ca mireasă cu Domnul Christos Isus, şi în cer va fi „nevasta" lui Christos. Despre timpul, când poporul „mireasă" este unit în căsătorie cerească cu Mirele său spiritual, citim în Apocalips 19 : 1-7, următoarele cuvinte remarcabile : „După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea : *Aliluia !* A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea şi puterea ! Pentrucă judecăţile Lui sunt adevărate şi drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, şi a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei. Şi au zis a doua oară : *Aliluia !* Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor! Şi cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru făpturi vii s'au aruncat la pământ şi s'au închinat lui Dumnezeu, care şedea pe scaunul de domnie. Şi au zis : Amin! *Aliluia !* Şi din scaunul de domnie a ieşit un glas, care zicea : Lăudaţi pe Dumnezeul nostru, toţi robii Lui, voi cari vă temeţi de El, mici şi mari ! Şi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea : *Aliluia !* Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne veselim, şi să-I dăm slavă ! Căci a venit nunta Melului ; soţia Lui s'a pregătit".

[27] De patru ori face să răsune această ceată cerească puternicul strigăt de bucurie „Aliluia". Această expresie se compune din două cuvinte ebraice şi înseamnă „lăudaţi pe Iehova". In Psalmii vechi ebraici se găseşte de mai multe ori, spus exact de 23 de ori, şi acolo a fost redat de către traducătorii Bibliei Elberfelder cu „lăudaţi pe Iehova" ! (nota marginală la aceasta : „Ebraic Iah (Alilu-Iah)", sau : Aliluiah !")*. Dacă traducătorii ar fi cugetat pretutindeni în acelaş fel şi dacă ar fi tradus expresiunea şi în Apocalips 19 : 1, 3, 4, 6, atunci în aşa numitul „Nou Testament" ar sta numele „Iehova" (sau prescurtarea sa „Iah") de patru ori în formă literară, şi nu numai într'o compunere de nume. O *traducere americană* redă „Aliluia" în Apocalips 19 : 1, 3, 4, 6 de fiecare dată cu „lăudaţi pe Domnul !". Dacă numele „Iehova" nu se găseşte într'o traducere românească sau englezească, totuşi prescurtarea sa „Iah" stă scrisă, şi anume de patru ori, în greceşte, în textul original scris de Ioan, şi numai aceasta contează. De altfel vechea ebraică clasică aparţine de asemenea la limbile în cari au fost traduse scrierile greceşti. In anul 1877 a apărut „Noul Testament ebraic" după traducerea lui Franz Delitzsch, care a fost de origină evreiască. Această lucrare a fost mult răspândită în Galiţia şi Rusia. In această traducere Delitzsch stă numele *Iehova* în forma sa originală ebraică într'adevăr de 17 ori în Matei, de 10 ori în Marcu, de 37 de ori în Luca, de 4 ori în Ioan, de 36 de ori în Faptele Apostolilor şi de 76 de ori dela epistola către Romani până la Apocalips, laolaltă deci de 180 de ori, cele patru exclamaţii „Aliluia" nefiind socotite. In anul 1891 a apărut a treia ediţie a „Testamentului Nou ebraic" de Salkinson-Ginsburg, care — întocmai ca traducerea lui Delitzsch, dela evanghelia după Matei până la Apocalips — redă literal numele *Iehova* în forma sa originală ebraică.

[28] Aceia, cari zic că acest nume nu se găseşte în „Noul Testament", prin urmare n'au dreptate. Lasă să citească odată ei înşişi textul original grecesc şi vor găsi numele ca presurtare în Apocalips 19 : 1, 3, 4, 6. **

---

* Psalm 104 : 35 ; 105 : 45 ; 106 : 1, 48 ; 111 : 1 ; 112 : 1 ; 113 : 1, 9 ; 115 : 18 ; 116 : 19 ; 117 : 2 ; 135 : 1, 3, 21 ; 146 : 1, 10 ; 147 : 1 ; 148 : 1, 14 ; 149 : 1, 9 ; 150 : 1, 6. In Biblia Luther stă în locurile acestea „Aliluia".

[27] Care nume s'ar găsi în traducerea engleză, germană şi română a aşa numitului „Nou Testament", dacă traducătorii ar fi procedat

** In secolul al treilea înainte de Christos s'a început în Egipt cu traducerea scrierilor ebraice în greceşte. Această traducere grecească celebră a fost numită mai târziu „Septuaginta cea grecească" (LXX). In cele mai multe manuscripte Septuaginta existente numele „Iehova" nu apare ; traducătorii însă au păstrat la început în textul traducerii lor greceşti literele ebraice pentru acest nume. Hieronymus a tradus Biblia în anul 400 d. Chr. din textul ei original ebraic şi grecesc în limba latină şi prin aceasta a creat *Vulgata* latinească. In *Prologus Galeatus* al său Ieronim spune despre numele lui Dumnezeu următoarele :

„Numele lui Dumnezeu compus din patru litere (adică יהוה) îl găsim în anumite volume greceşti până în ziua de astăzi exprimat cu vechile litere".

Şi în scrisoarea sa a douăzeci şi cincea către Marcella, unde discută zece nume ale lui Dumnezeu, Ieronim zice cu privire la tradiţia Iudeilor :

„Numele lui Dumnezeu este un tetragram (un cuvânt compus din patru litere) care a fost socotit că nu se poate rosti, adică că nu poate fi rostit pentrucă este scris cu literile Ii Hî Vî Hi. Unii, cari au înţeles greşit aceasta, lasă pentru acesta în tot locul, acolo unde l-au găsit în cărţile greceşti, de obiceiu Pi Pi, deoarece părţile acestui cuvânt se aseamănă cu acela".

Din astfel de explicări se poate vedea clar, că în timpurile lui Ieronim şi înainte de aceea au existat traduceri-manuscripte greceşti ale scrierilor ebraice, în cari tetragramul a fost scris cu litere ebraice, cari au fost socotite de către unii cititori în mod greşit ca cele patru litere mari greceşti PIPI. Aceasta învaţă, că atunci s'a întrebuinţat alfabetul-scrisul pătrat ebraic.

De curând s'a găsit un fragment de papirus al Septuagintei din secolul al doilea dinainte de Christos, din care se poate vedea, cum s'a tradus în acel timp numele „Iehova" în acea traducere grecească a scrierilor ebraice. Scriitorii creştini inspiraţi ai Bibliei din timpul apostolilor au făcut foarte des citaţiuni din această traducere grecească. Noul fragment de papirus găsit este însemnat ca „Inventar-Nr. 266" şi este proprietatea colecţiei de papirus Fouad din Cairo, Egipt. A fost publicat în 1944 şi 1945 în „Journal of Theological Studies" (paginile 159, 160), mai departe în Mai 1946 în volumul IX, Nr. 2 a lui „Biblical Archaeologist" al şcolilor americane pentru cercetări orientale (Ierusalim şi Bagdad).

Acest fragment de papirus şi papirusul Ryland Nr. 458 sunt cele două bucăţi mai vechi ale traducerii Septuaginta, cari se cunosc. Papirus-ul Fouad mai ales, de aceea este de valoare, pentrucă dovedeşte, că *greceasca Septuaginta a cuprins la început numele „Iehova"*, şi că numele de amintire a lui Dumnezeu a fost apăsat mai târziu de către religionişti. H. S. Gehman, editorul lui „Westminster Bible Dictionary", a scris în „Biblical Archaeologist", volumul VIII, Numărul 4, din Decembrie 1945, paginile 101 şi 102, următoarele :

„Se pare că din respect faţă de numele lui Dumnezeu Jahweh, şi pentru a evita o profanare, cam prin anul 300 î. Chr., s'a înfiinţat obiceiul de a rosti tetragramaton-ul (cele patru consonante ale numelui divin, JHWH (Adonai) cu însemnarea de Domnul). Când înaintea lui JHWH a stat Adonai, s'a rostit Elohim (adică Dumnezeu). Când mai târziu consonantelor ebraice li s'au adăugat vocale, s'au pus la tetragramaton vocalele pentru Adonai sau Elohim, după cum a cerut cazul. Va părea ciudat, că în timpul lui Ieronim (cam prin anul 400 d. Chr.), au fost creştini cari au cugetat că Iudeii au rostit numele lui Dumnezeu Pipi. Papirus-ul Fouad amintit mai sus dă dovada clară, cum s'a întâmplat aceasta. In acest document din timpul vechiu, scriitorul a măsurat cu băgare de seamă distanţele înainte de a adăuga tetragramaton-ul în litere aramaice (adică în scriere pătrată ebraică). Aceasta dovedeşte, că în Septuaginta — din respect profund pentru numele

[28] Până cât de departe în urmă se ştie, că acest nume a fost întrebuinţat în forma „Iehova" ? şi pentruce este fără însemnătate dacă se spune, că acest nume nu stă scris în „Noul Testament" ?

Tot aşa de bine ar putea să spună că numele „Iehova" nu se găseşte în aşa numitul „Vechiu Testament", pentrucă nu stă în diferitele traduceri englezeşti şi româneşti, aşa de exemplu nu stă în Biblia *Luther, Menge, Henne* şi *Allioli* (în trad. engl. nu se găseşte în Biblia romano-catolică Douay, în ediţia iudeie *Leeser* şi nici la Moffatt). Orice s'ar susţine în diferitele traduceri germane şi engleze, totuşi numele, care I se cuvine numai lui Dumnezeu (יהוה), se află în scrierile ebraice dela Genesa până la Maleahi de 6823 de ori. Până mai deunăzi s'a susţinut, că traducerea germană „Iehova" este o invenţie a lui Peter Gallatins (1518 d. Chr.), al duhovnicului Papei Leo al X-lea. Scriitori mai noi au găsit cuvântul „Iehova" deja în lucrarea lui Raymond Martini *Fugio Fidei*, care există din anul 1270. Numele este întrebuinţat prin urmare de mult timp în această formă;

divin — JHWH la început n'a fost tradus s'au redat prin alte litere, ci a fost copiat în tot locul în conformitate cu alfabetul semitic. In textul Fouad cele patru litere în aramaică (în scriere pătrată ebraică) se aseamănă cu grecesul Pipi, şi aşa putem vedea cum literele acestea greceşti au devenit până la urmă o înlocuire comodă pentru tetragramaton. Prin urmare numele divin a fost citit de către cititorii neştiutori, cari n'au cunoscut origina sa, în timpul de mai târziu în mod greşit ca Pipi".

Când apostolii şi ucenicii lui Isus au scris în greceşte, au făcut citaţiuni din exemplarele vechi ale lui Septuaginta, cari fie că au cuprins numele sfânt, sau nu l-au mai cuprins. Foarte probabil de aceea au scris în scrierile lor originale, dela evanghelia după Mateiu până la Apocalips, numele „Iehova" în forma sa originală (יהוה), care s'a asemănat cu grecescul Pipi (ΠΙΠΙ). Ben. Wilson aşa se vede că a presupus, că în astfel de citaţiuni s'a găsit la început numele „Iehova", şi l-a întrebuinţat adeseori, firesc nu în trecere, în traducerea sa engleză „The Emphatic Diaglott". Franz Delitzsch şi G. D. Ginsburg la traducerile lor ebraice a scrierilor creştine greceşti au fost pur şi simplu siliţi să întrebuinţeze numele „Iehova" când au tradus înapoi în ebraică citaţiunile făcute de către apostolii şi ucenicii lui Isus din scrierile ebraice.

şi cine trebue înţeles şi este arătat sub acesta este bine cunoscut. Intrucât Biblia este o carte unitară şi pe drept nu poate fi împărţită într'un aşa numit *Vechiul Testament* şi *Noul Testament*, ci are pe unul şi acelaş autor, şi anume pe Iehova Dumnezeu, este prin urmare fără importanţă dacă se spune, că numele „Iehova" nu se găseşte în aşa numitul „Nou Testament". Foarte important este numai faptul, că numele se găseşte în *Biblie*, care cuprinde toate cărţile dela Genesa până la Apocalips.

[29] Isus şi apostolii Săi au întrebuinţat la studierea Sfintei Scripturi scrierile inspirate ebraice sau traducerea lor grecească Septuaginta, care cuprinde în Psalmi expresia „Aliluia" de 20 de ori. De aceea este foarte la loc, că punem cu privire la „gloata multă în cer" descrisă în Apocalips 19 : 1-6 întrebarea : Ai cui martori au fost ei de fapt când au strigat „Aliluia" şi şi-au dat tributul Aceluia, care şade pe tronul universului? Şi al cui martor s'a socotit de fapt acel apostol creştin Ioan la scrierea acestor lucruri? Răspunsul nu poate suna decât : a lui Iah sau Iehova. Deoarece noi vedem, că această vedenie cu strigătele de „Aliluia" are aplicare la timpul de acuma, mai ales dela 1918, toţi acei creştini curagioşi şi credincioşi, cari în ziua de azi voiesc să fie deosebiţi de creştini numai după nume prin aceea, că sunt cunoscuţi ca „martorii lui Iehova", să nu se ruşineze să fie numiţi aşa. Faţă de aceia, cari le atacă dreptul la numele de „martorii lui Iehova", să păşească şi pe mai departe cu curaj şi să continuie să pună mărturie pentru numele sfânt al lui Dumnezeu.

Watchtower din 15 Noembrie 1946

[29] (a) Ai cui martori sunt cei din „gloata multă din cer" şi a cui martor a fost Ioan? (b) Cum trebue să se poarte prin urmare martorii lui Iehova, cari sunt acuma pe pământ?

„UN NOR AŞA DE MARE DE MARTORI"

PENTRU rezolvarea întrebării pentru cine trebue să fie creştinii martori, este un ajutor important când apostolul Pavel scrie : aceste lucruri li s'au întâmplat (Izraeliţilor) ca să ne slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste cari au venit sfârşiturile veacurilor". (1 Cor. 10:11). La aceea ce a fost scris cu multe timpuri înainte în scrierile ebraice ca aducere aminte şi înştiinţare pentru noi, aparţin şi declaraţiile următoare :

[2] „Să se strângă toate neamurile şi să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Cari dintre ei ne-au făcut cele dintâi proorocii? Să-şi aducă martorii şi să-şi dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii şi să zică : Adevărat! Voi sunteţi martorii Mei —, zice Domnul, — voi şi Robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n'a fost făcut niciun Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, şi afară de Mine nu este niciun Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi : voi Imi sunteţi martori — zice Domnul (Iehova) — că Eu sunt Dumnezeu... (pentru) poporul Meu,... poporul Meu cel ales, poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele". (Isa. 43 : 9-12, 20, 21). „Aşa vorbeşte Domnul, Impăratul lui Israel şi Răscumpărătorul lui, Domnul oştirilor : Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi afară de Mine, nu este alt Dumnezeu. Nu vă temeţi, şi nu tremuraţi; căci nu ţi-am vestit şi nu ţi-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi îmi sunteţi martori! Este oare un alt Dumnezeu afară de Mine? Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!" — Isa. 44 : 6, 8.

[3] Cine are ceva de obiectat în contra aceea, că creştinii poartă în ziua de astăzi numele „martorii lui Iehova", va spune că textele de mai sus s'au aplicat numai la vechiul Izrael sau Iacob după trup, dar nu la creştini. Conform cu ceea ce spune apostolul Pavel acele cuvinte profetice au avut pentru Izrael sau Iacob un caracter de pildă şi găsesc prin urmare o aplicare şi o împlinire care formează realitatea pildei. Şi apostolul Petru priveşte aceasta aşa; pentrucă în prima sa epistolă citează din textele de mai sus (Isa. 43 : 20, 21. textul Septuaginta) şi le aplică la creştinii cari erau împreună cu el. El scrie în 1 Petru 2 versetul 9: „Voi însă sunteţi o *seminţie aleasă*, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un *popor, pe care Dumnezeu Şi L-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate* (laudele; B. engleză) *ale Celui* ce v'a chemat din întunerec la lumina Sa minunată". Aceasta arată, că cuvintele citate mai sus din capitolul 43 al cărţii lui Isaia au aplicare şi la creştini, la izraeliţii spirituali, şi că Iehova a declarat pe *aceştia* ca martori ai Săi. Ca unii ca aceştia ei trebue să vestească virtuţile sau laudele Sale. Mai departe

[1 2] Cari declaraţii din cartea lui Isaia contribuie — ca părţi a ... scris mai înainte pentru învăţătura noastră — la rezol-

[3] Cum arată Petru, Ioan şi Pavel, în contrazicere cu aceia, cari fac obiecţiuni, că acele declaraţii se potrivesc în ziua de astăzi la cre-

apostolii Ioan şi Pavel citează amândoi din capitolul 44 al cărţii lui Isaia pentru a arăta că are o însemnare care formează împlinirea pildei * şi prin urmare acel al optălea verset cu privire la „martorii Mei", se referă în împlinirea Sa a pildei la creştinii de astăzi.

4 Că Iehova Dumnezeu are acum martori pe pământ n'ar trebui să pară ciudat, mai ales nu acelora, cari cunosc şi înţeleg cuvântul Său, Biblia. Dela Abel, primul martir, Dumnezeul adevărat şi viu a avut martorii Săi pe pământ, şi aceasta ca răspuns la defăimările şi ocările, cari vin dela Satan Diavolul. La acest fapt hotărîtor arată apostolul Pavel în capitolul unsprezece şi doisprezece al epistolei către Evrei, unde întrebuinţează substantivul grecesc *martyr* şi verbul grecesc derivat din el *martyreo*. Noi citâm versetele, unde întrebuinţează în textul original aceste cuvinte, după traducerea de Biblie Elberfelder. Dupăce a spus la început: „Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredere despre lucrurile cari nu se văd", Pavel citează mai departe: „Pentrucă prin aceasta, cei din vechime au *căpătat* o bună *mărturie (martyreo)*. Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a *căpătat* el *mărturia (martyreo)* că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit (a *dat mărturie (martyreo)* pentru; B. engl.) darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort. Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Şi n'a mai fost găsit, pentrucă Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, *primise mărturia (martyreo)* că este plăcut lui Dumnezeu".

5 Dupăce Pavel aminteşte apoi dela Noe până la „Samuel şi proorocii", ceea ce cuprinde şi pe Ioan Botezătorul, pe alţi bărbaţi şi a descris faptele lor de credinţă, mai adaugă: „Toţi aceştia, măcarcă au fost lăudaţi pentru credinţa lor *(au primit o mărturie (martyreo)* trad. engl.), totuş n'au primit ce le fusese făgăduit; pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi (creştinii), ca să n'ajungă ei la desăvârşire fără noi. Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de *martori (martyr)*, să dăm la o parte orice piedecă, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică Isus". —Evrei 11 : 2, 4, 5, 39, 40; 12 : 1, 2.

6 Cu „norul de martori" Pavel a înţeles pe acei credincioşi dela Abel până la cel din urmă dintre profeţii lui Iehova, după cum i-a descris. El n'a vorbit despre ei ca martori în înţelesul ca şi cum s'ar fi aşezat de-a-lungul căii noastre creştineşti şi s'ar fi uitat sau ar privi cât de credincios mergem noi. Aceasta el n'a putut-o spune pentrucă ei toţi sunt morţi, fără cunoştinţă. (Evrei 11 : 13). Dacă Pavel ar fi înţeles că ei ne observă ca spectatori, atunci ar fi întrebuinţat cuvântul, care înseamnă *martor ocular* (*antoptes*, în Luca 1 : 2), sau cuvântul, care înseamnă privitor (*epóptes*, în 2 Petru 1 : 16, B. engl.). (Şi 1 Petru 2 : 12; 3 : 2). Motivul pentruce a aplicat Pavel în Evrei 12 : 1 cuvântul *martir* sau *martor*, stă în faptul, că el ne-a spus în capitolul de mai înainte, în versetele 2, 4, 5 şi 39, cum au primit acei oameni credincioşi ai timpului vechiu o mărturie dela Iehova Dumnezeu, că i-au plăcut şi că El a fost Dumnezeul lor. Deci în loc ca ei să fie în zilele noastre la alergarea noastră martorii vii, au fost în timpul vechiu martorii lui Dumnezeu, martorii lui Iehova, şi au primit adeverită aprobarea Sa. El li s'a făcut cunoscut ca Dumnezeul adevărat şi viu şi acum ei au trebuit să-l vestească şi altora prin vieaţa lor ca martori. Dacă ei pentru încercarea credinţei lor au suferit astfel de încercări şi supărări pentruca să dobândească după aceea dela Iehova Dumnezeu mărturia aprobării Sale şi mai departe pentru a putea fi martorii Săi, atunci ce trebue să facem noi creştinii? In faţa unui astfel de nor sau unei astfel de mulţimi de martori ai lui Iehova, cari ne înconjoară ca exemple ale credinţei şi ale credincioşiei, noi trebue să punem la o parte tot ce ne împiedecă şi să exersăm în mod temeinic stăruinţă răbdătoare pentru a primi aprobarea divină, cum au primit-o acei credincioşi din timpul vechiu.

7 Inainte de toate trebue să privim la cel mai mare martor al lui Iehova, la Christos Isus, „martorul credincios şi adevărat"; pentrucă El este Conducătorul nostru. El ne-a dat credinţa creştină şi ne-a arătat cum vom fi desăvârşiţi în această credinţă şi prin aceasta cum vom putea câştiga cu El ca răsplată un loc în împărăţie „la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu".

8 De aceea acei consacraţi, cari în ziua de astăzi voiesc să fie creştini într'un mod adevărat, neprefăcut, trebue să fie martori ai lui Iehova. Lasă să ne batjocorească religioniştii creştinătăţii cum le place pentrucă purtăm numele lui Iehova — noi totuşi ne vom uni şi pe mai departe glasul în mărturie cu al acelora „cari stau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie" şi din 1914 spun: „Iţi mulţumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti". (Apoc. 11 : 16, 17). Noi ne vom unii pe mai departe cu mulţimea mare de popor din cer, care recunoaşte ca a lui Dumnezeu, tot ce este slăvit şi strigă: *„Aliluia!* A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea şi puterea! Pentrucă judecăţile Lui sunt adevărate şi drepte". Noi vom fi şi pe mai departe martori pentru stăpânirea teocratică întemeiată a lui Iehova şi vom jubila împreună cu ceata cerească: *„Aliluia!* Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim, şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului (a Regelui uns al lui Iehova); soţia Lui (clasa Ierusalimului nou) s'a pregătit". — Apoc. 19 : 1, 2, 6, 7.

9 Noi socotim ca o cinste de a fi membri în acel şir lung de martori ai lui Iehova, care dela Abel — ca primul martor — prin mai mult ca şase mii de ani, ajunge până în prezent şi la care aparţine şi Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca membrul cel mai important. Privind la Isus, pentrucă El ca om pe pământ a fost credincios şi adevărat în mod desăvârşit, noi voim şi pe mai departe să îndeplinim credincios şi adevărat în mod desăvârşit, noi voim şi pe mai departe să îndeplinim credincios şi hotărît însărcinarea lui Iehova dată nouă: „Voi sunteţi martorii Mei!". In această calitate de onoare voim să continuăm să spunem tuturor oamenilor cu judecată dreaptă, indiferent de orice naţionalitate: „Veseliţi-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui". — Romani 15 : 10; Deut. 32 : 43.

Watchtower din 15 Noembrie 1946

* Compară Apocalips 12 : 12 şi 18 : 20 cu Isaia 44 : 23, privește izbăvirea lui Israel de Babilonul căzut; mai departe 1 Corinteni 1 : 20 cu Isaia 44 : 25; şi apoi încă Apocalips 16 : 12 cu Isaia 44 : 27, 28, cu privire la „împăraţi, cari au să vină din Răsărit" biruitori, cari răstoarnă Babilonul.

7 La cine trebue să privim noi înainte de toate, şi pentruce?

A TE PAZI NEPATAT DE LUME

TOŢI oamenii cu luare aminte văd şi ştiu, ce este religia organizată şi cum se poartă. Pe astfel de oameni cu luare aminte îi întrebăm: Corespunde religia organizată pe deplin la aceea, ce apostolul Iacob (în Iac. 1:26, 27) explică despre o închinare, care este curată şi nepătată în ochii lui Dumnezeu? — Vezi alineatele 6 şi 7 ale articolului precedent.

[2] Cine caută aceasta, să ia în considerare, că Iacob nu vorbeşte numai de îndurare în conformitate cu Dumnezeu faţă de cei lipsiţi şi săraci — de exemplu faţă de văduve şi orfani între poporul lui Dumnezeu — ci şi de aceea, că trebue să te păzeşti nepătat de lume. Pentru aceea oamenii sinceri nu trebue să se lase orbiţi de prea mult lăudatele opere „de binefacere" puse în văzul tuturor, cum le îndeplineşte religia organizată în mod lăudăros în public, cu care ocazie arată plină de mulţumire de sine la multele sale orfelinate religioase, institu[ţ]i Bunul Păstor, azile de bătrâni şi spitale. Să se ţină în minte, că toate acestea nu valorează nimic înaintea lui Dumnezeu, pentrucă religia organizată este legată de nedespărţit cu lumea necurată, stricată şi prin legătura şi prietenia sa preacurvară cu lumea, este pângărită şi pătată. Iacob a arătat la cauza neînţelegerii şi certei între creştinii mărturisiţi din timpul său şi a zis apoi: „Voi cereţi şi nu primiţi, pentrucă cereţi rău, ca să întrebuinţaţi în poftele voastre trupeşti, Preacurvari, nu ştiţi, că prietenia acestei lumi este duşmanul lui Dumnezeu? Cine voieşte aşa dar să fie un prieten al acestei lumi, se face duşman lui Dumnezeu". (Iac. 4:3, 4 *Douay*). Prin binefacere, duşmanii lui Dumnezeu nu se pot scuza înaintea Sa.

[3] In armonie cu această concluzie după definiţia, cum o dă Iacob despre o închinare curată şi nepătată, întrebăm: Apostolul Pavel a vestit împărăţia lui Dumnezeu din casă în casă; el a mers în serviciul lui Iehova Dumnezeu şi a arătat îndurare văduvelor şi orfanilor, prin aceea, că le-a propovăduit evanghelia împărăţiei. Ce ar fi însemnat însă, dacă apostolul Pavel pe lângă aceasta în acelaş timp s'ar fi pătat prin legătură prietenească cu lumea aceasta? El şi-ar fi întrebuinţat timpul în serviciul de campanie, pentrucă el a pus într'adevăr mărturie pentru împărăţie, în ochii lui Dumnezeu însă lucrarea Sa în Serviciul de campanie ar fi fost pângărită; serviciul său parţial pentru Iehova Dumnezeu ar fi fost degeaba şi nu i-ar fi adus răsplată cerească.

[4] Firește, până la un anumit grad chiar şi un duşman al lui Christos poate propovădui evanghelia. Din închisoarea sa din Roma a scris Pavel: „Ceea ce mi s'a întâmplat mie, a dus într'adevăr la înaintarea propovăduirii vestii bune. Aşa este cunoscut în general între garda împărătească şi în alte părţi, că eu sunt în închisoare din cauza lui Christos; şi aşa cei mai mulţi fraţi creştini au fost încurajaţi nespus de mult prin exemplul meu, să vestească vestea lui Dumnezeu fără nici-o frică de urmări. Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Christos din pizmă şi duh de partide; dar sunt alţii cari o fac din bunăvoinţă. Aceştia din urmă o fac din iubire pentru mine, pentrucă ştiu, că Dumnezeu m'a adus acolo, unde sunt, pentruca să apăr dreptul nostru pentru propovăduirea veştii bune. Dar ceilalţi nu propovăduesc pe Christos în sinceritate, ci pentru scopurile lor proprii, închipuindu-şi, că-mi fac întemniţarea mai greu de suportat". — Filip. 1:12-17, *O trad. am.*

[5] De aceea acelora, cari se alătură astăzi Martorilor lui Iehova, le spunem un lucru: Nimeni să nu cugete, că participarea sa la lucrul de propovăduire în campanie este destulă ca să stea curat în ochii lui Dumnezeu, şi că se va scuza, dacă timpul liber când cineva nu este activ în campanie, şi-l petrece cu aceea, că pentru distracţii egoiste imită felul acestei lumi şi cultivă legături sociale cu oamenii din lume sau umblă haimana la marginea acestei lumi. Lumea aceasta este stăpânită de demonii nevăzuţi, precum şi de comerţ, politică şi religie. Ea este pângărită în ochii lui Dumnezeu, necurată; ea este duşmanul incorijibil al lui Dumnezeu precum şi duşmanul tuturor creştinilor, cari sunt devotaţi împărăţiei lui Dumnezeu.

[6] A admira această lume, a găsi plăcere în îndeletnicirile sale şi a căuta intimitate prietenească cu ea, înseamnă prin urmare, a trece la duşmanul lui Dumnezeu şi a săvârşi o faptă neprietenească faţă de Dumnezeu. Inseamnă, a te deda la curvie spirituală sau a săvârşi adulter spiritual. Este un compromis; şi aceasta duce la răceală faţă de Dumnezeu. Nici Dumnezeu şi nici Christosul Său nu voieşte, ca un astfel de nepăsător să vorbească pe pământ pentru Ei. Acelora, cari se mărturisesc a fi creştini şi se află în această stare Laodicea, le zice Christos Isus: „Iată ce zice Celce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea". (Apoc. 3:14-16). Christos Isus s'a ţinut departe de orice compromis şi de prietenie cu lumea aceasta ca să fie un martor credincios şi adevărat a lui Iehova Dumnezeu.

[7] Apostolul Pavel a imitat pe Christos în mod credincios. In activitatea sa de propovăduire el a lăsat totul la o parte, ce ar fi putut arăta ca afaceri sau câştig egoist; aşa de cu îngrijire a căutat să evite, ca propovăduirea sa să nu însemne nimic întinat înaintea lui Dumnezeu. Conform Sfintei Scripturi el ar fi putut primi dela adunările creştine un sprijin băneşc moderat, atâta timp cât s'a consacrat cu totul lucrului de misiune şi altei activităţi de propovăduire. Totuşi el a preferat să nu facă aceasta pentruca să nu facă să ajungă niciun fel de pată pe serviciul său ca martor sau propovăduitor.

[8] Observaţi cum motivează Pavel o astfel de procedare personală, când zice: „Dar eu nu m'am folosit de

---

[1] Ce vor fi întrebaţi oamenii cu luare aminte despre religie?

[2] Pentruce nu numără nimic la Dumnezeu operele „de binefacere" ale religiei?

[3] Dacă Pavel ca vestitor ar mai fi intrat şi într'o prietenie cu lumea, ce ar fi fost urmarea?

[4] Cum a arătat Pavel în închisoare, că chiar şi un duşman al lui

[5] Ce trebue să li se spună astorfel de vestitori, cari în timpul lor liber se aseamănă în fapte cu lumea sau ar voi să cultivt legături de societate cu ea?

[6] Pentruce vestitorii, cari se duc în lume din motive egoiste, în cele din urmă vor fi lepădaţi ca vorbitori ai Domnului?

[7] Ce a făcut Pavel ca să păzească activitatea sa de propovăduirile de orice aparenţă de comercializare?

[8] Ce a zis Pavel când a arătat motivele pentru o astfel de proce-

niciunul din aceste drepturi. Şi nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă aşa cu mine; căci aş vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebue s'o vestesc; şi vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredinţată". După ce apostolul a explicat cum s'a potrivit atât iudeilor cât şi păgânilor, fără să ţină seamă de sine însuşi, pentruca să poată pune o mărturie pentru împărăţia lui Dumnezeu, el adaugă: „Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte, se supun la tot felul de înfrânări. Şi ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca şi cum n'aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat". — 1 Cor. 9: 15-17, 25-27.

[9] Punctul principal în argumentarea lui Pavel este: Dacă el acum, după ce în lucrul de misiune şi propovăduire a atins realizări, cari n'au fost întrecute de niciun alt apostol al lui Christos, ar ceda fără frâu corpului său şi şi-ar plăcea lui însuşi în mod egoist, atunci aceasta ar trebui să ducă la lepădarea sa. El ar pierde premiul, răsplata pusă în vedere de Dumnezeu. Pavel nu şi-a închipuit, că în timpul de lucru obişnuit ar putea propovădui în public şi din casă în casă şi după aceea, în timpul de odihnă sau în afacerile lui cu totul personale, ar putea urma cursul acestei lumi. Mersul acestei lumi este nedrept; şi Pavel a avut în tot timpul în minte, dimineaţa, la amiazi şi seara, că a trebuit să fie devotat dreptăţii, şi anume în afacerile sale particulare exact aşa ca şi în acele, cari au stat în legătură cu publicul. Deşi s'a aflat în mijlocul lumii, totuşi nu s'a făcut o parte a sa, şi nici nu s'a lăsat să fie atras pe drumul ei. El nu s'a retras din cauza aceasta într'o mânăstire religioasă, ca să înconjoare o atingere personală cu oamenii acestei lumi. Cum ar fi putut între astfel de împrejurări să propovăduiască evanghelia în public şi din casă în casă? El s'a ţinut departe de această lume, prin aceea că nu s'a făcut prietenul şi tovarăşul ei.

[10] Noi citim, ceeace spune el în 1 Corinteni 5: 8-13: „Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimile curăţiei şi neprihănirii. V'am scris în epistola mea să n'aveţi nicio legătură cu oamenii imorali. Dar cu aceasta eu n'am înţeles, ca voi să evitaţi literalmente de a veni în atingere cu oamenii imorali ai acestei lumi, cu desfrânaţii si cu cei ce fură, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindică atunci ar trebui să ieşiţi cu totul din lume. Ceea ce vă scriu eu acuma este, ca să nu aveţi nici-o legătură cu vreun aşa numit frate, care este imoral, desfrânat sau închinător la idoli sau se dedă la sudălmi sau la băutură sau la jaf. Să întreţineţi legături cu el? Nici să nu mâncaţi cu el!... Depărtaţi pe cel nelegiuit din societatea voastră". — *Moffatt.*

[11] Pavel şi creştinii cari erau împreună cu el au fost fără îndoială siliţi să meargă pentru a cumpăra carne în măcelării, a căror furnizori au oferit animalele tăiate mai întâi idolilor, ca să se arate recunoscători. Aceasta însă nu însemnează că Pavel ar fi trebuit să stea în povesti cu acei proprietari de prăvălii sau măcelari. Pavel, Acvila şi Priscila poate că au trebuit să cumpere pânză de cort dela comercianţi păgâni, a căror moravuri au corespuns normei păgâne. Aceasta însă n'a însemnat, că Pavel şi colegii săi de lucru în afară de facerea de corturi din pânza unor astfel de furnizori ar mai fi trebuit să se străduiască să întreţină legături cu aceşti comercianţi păgâni cu scopul de a sta cu ei de vorbă şi a se distra. Pavel, Luca şi Silas au trebuit să-şi cumpere bilete de călătorie dela agenturi de corăbii păgâne şi să călătorească pe corăbii, cari au avut căpitani şi echipaj păgân. Pentru aceea însă Pavel şi tovarăşii săi de călătorie n'au trebuit să urmeze modul de viaţuire a unor astfel de oameni din lume. Ei numai atâta legătură au avut cu ei cât a fost de lipsă în mod comercial pentru necesităţile vieţii, şi cu această ocazie ei au căutat fără îndoială să pună mărturie pentru evanghelia împărăţiei. Că ei au venit în atingere cu astfel de oameni cu minte lumească, nu s'a putut evita sub forţa împrejurărilor; dar relaţiuni sociale (pereceri) cu ei nu s'au căutat, nici nu s'au propus sau primit. Ei deci n'au mers cu totul afară din lumea aceasta, dar totuşi au rămas la atitudinea lor luată, de a nu fi din lumea aceasta. Prin acest mod de procedare ei au evitat să fie pătaţi de lume. Ei au ştiut: „Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune". — 1 Cor. 15: 33.

A NU FI ASEMĂNĂTOR LUMII

[12] Închinătorul curat şi nepătat va evita prudent de a cultiva sociabilitate cu oamenii lumii în mod corporal, personal. In afară de aceasta, el se va păzi ca să se nască în el o înclinare spirituală pentru această lume sau o dorinţă după comunitate cu ea, pentruca el personal să nu se conformeze apoi metodelor şi măsurilor ei şi să fie ispitit, să aducă această înclinare în cercul poporului consacrat al lui Dumnezeu. De aceea zice apostolul: „Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ". (Col. 3: 2). Asemănare spirituală cu lumea aceasta conduce în cele din urmă la atitudine asemănătoare şi conduce şi în mod corporal la alăturare la această lume. In această cunoştinţă a scris Pavel către aceia, cari ar voi să aducă un serviciu înţelept lui Dumnezeu: „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia (Să nu vă asemănaţi lumii acesteia alte trad.), ci să vă prefaceţi, prin înoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită". (Rom. 12: 2). Lumea este dedată lucrurilor trupului; pentrucă ea nu ştie ce este spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu. Apostolul citează lucrurile lumeşti ale trupului pentru noi şi zice: „Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute, şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni Impărăţia lui Dumnezeu". (Gal. 5: 19-21). Lu-

---

[9] Ce punct principal arată această motivare a lui Pavel? şi cum i-a succes să fie în lume, şi totuşi să nu fie din lume?

[10] Ce îndrumări dă Pavel cu privire la aceasta în 1 Cor. 5: 8-13?

[11] Cum au venit Pavel şi tovarăşii săi cu ocazia rezolvării diferi-

[12] Din ce motiv închinătorii plini de înţelepciune se vor păzi de o

cruri necurate şi pătate nu aparţin la o închinare adevărată a lui Dumnezeu în spirit şi în adevăr. Ele aparţin la lumea aceasta, la vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al împărăţiei Sale. De aceea toţi vestitorii împărăţiei lui Dumnezeu trebue să iasă din calea astorfel de lucruri lumeşti.

13 Apostolul a găsit de lipsă să avertizeze comunitatea creştinilor din pricina acestora, pentruca să nu permită să ajungă între ea ceva aluat lumesc, care ar putea la urmă să dospească întreagă adunarea cu lucruri lumeşti. Acesta a fost cazul la grupul creştin din Corint, Grecia. Adunarea de creştini de acolo a fost întemeiată de Pavel, şi el avea acum intenţia să o viziteze din nou. In această adunare au fost câţiva, cari au acuzat chiar şi pe Pavel şi pe conlucrătorii lui, că au lucrat necinstit faţă de ei. Pavel îşi exprimă dorinţa, de a găsi acolo o stare a lucrurilor mai bună, şi ne descopere pe lângă aceasta, ce lumeşti au fost unii din adunarea aceasta. Citim : „De multă vreme voi vă închipuiţi că vreau să mă apăr înaintea voastră! Nu, vă vorbesc înaintea lui Dumnezeu în Christos ; şi toate aceste lucruri, le spun, prea iubiţilor, pentru zidirea voastră. Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc aşa cum n'aş vrea să vă găsesc, şi eu însumi să fiu găsit de voi aşa cum n'aţi vrea. Mă tem să nu găsesc gâlceavă, pizmă, mânii, desbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări şi dezordine. Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă smerească Dumnezeul meu în faţa voastră, şi să trebuiască să fiu trist din cauza multora din cei ce au păcătuit mai înainte, şi nu s'au pocăit de necurăţia lor, de viţiul lor sexual şi de obiceiurile lor sensuale, pe cari le-au făcut". „Nemaiauzit"!, ziceţi voi? Apoi Pavel a avut motiv bun să mai zică : „Pe voi înşivă încercaţi-vă, nu pe mine, pe voi înşivă puneţi-vă la probă, ca să vedeţi dacă sunteţi în credinţă. Nu înţelegeţi că Isus Christos este în voi? In alt chip ar trebui să cădeţi". — 2 Cor. 12 : 19-21 şi 13 : 5, *Moffatt*.

14 Dacă cineva promite solemn să facă voia lui Dumnezeu, şi este primit în organizaţia lui Dumnezeu, atunci trebuit să arate părere de rău pentru necurăţia sa de mai înainte şi pentru viţii (patimi) sexuale şi obiceiuri sensuale, dacă cumva a fost dedat la ele. Totuşi s'ar putea să rămână legat de respectivul ceva din acelea şi pe mai departe, şi după ce a devenit un urmaş al lui Christos. Cu toate acestea părerea sa de rău trebue să fie adeverită prin aceea, că se leapădă pentru totdeauna de lucrurile acestea şi nu caută să spurce în niciun chip cu ele comunitatea de creştini. Şi dacă ne vatămă simţirea, totuşi a fost de lipsă ca apostolul Pavel să scrie acestei adunări din Corint, să renunţe la comunitatea cu un bărbat, care a săvârşit desfrânare cu femeia tatălui său. (1 Cor. 5 : 1-5). Apostolul a scris despre aceasta, pentrucă acest desfrâu, de care s'a făcut vinovat un presupus creştin, un membru al adunării, s'a aflat de toţi. Acesta a oferit multe ocazii la ocări împotriva adevărului; şi cu toate acestea adunarea a fost prea ocupată cu alte afaceri egoiste, decât să clarifice situaţia spre cinstea lui Dumnezeu şi a lui Christos. Prin aceasta spiritul Domnului în adunare a fost primejduit ; ei au trebuit să-l piardă, dacă în această afacere necurată n'au clarificat ceea ce i-a privit pe ei. De aceea apostolul i-a îndemnat să facă paşii necesari ca să-şi păstreze propriul lor simţământ de bunăcuviinţă şi să se îngrijească de siguranţa întregii adunări. Inlăuntrul unui grup de creştini nu este locul, unde un păcătos gata de a se pocăi, ar fi permis să introducă desfrâu lumesc, viţiu sexual (patimă trupească) şi obiceiuri sensuale (obiceiurile simţurilor). Acesta nu este locul unde să se introducă şi să reînvieze astfel de moravuri. Că aceasta se întâmplă înlăuntrul adunării, pentru aceea lucrul nu este scuzat : este o pată ruşinoasă lumească, ceva, ce pătează închinarea adevărată.

15 A dori femeia altuia, este nedrept. Este nedrept, dacă un aşa numit frate vine într'o adunare creştină, acolo vede femeia unui alt frate, se amorezează de ea dela prima privire sau mai târziu şi după aceea caută să o câştige pentru el. Poate că el încet încet aşa tocmeşte lucrurile, că dragostea dintre frate şi femeia sa se răceşte, după aceea se face divorţ şi el numai după aceea se căsătoreşte cu femeia despărţită. Dar nici aceasta nu procură circumstanţe atenunate (uşurare) pentru felul său de a lucra. Aceasta a fost dela început o bază nedreaptă, şi anume aceea a unei dorinţi egoiste, neîndreptăţită. Porunca a zecea a legii mozaice spune desluşit : „Să nu poftesti casa aproapelui tău ; să nu poftesti nevasta aproapelui tău". (Ex. 20 : 17). Această poruncă arată pofta ca o formă a păcatului ; „deoarece prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului", zice apostolul Pavel. (Rom. 3 : 20). „De pildă, n'aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus : Să nu poftesti! (Rom. 7 : 7). „Păziţi-vă de orice fel de lăcomie", a zis Isus, şi apostolul Său zice : „Deaceea, omoriţi mădularele voastre cari sunt pe pământ : curvia, necurăţia, patima, pofta rea, şi lăcomia, care este o închinare la idoli". — Luca 12 : 15 ; Col. 3 : 5.

16 Isus a îndemnat pe fraţi să se iubească unii pe alţii. Nu este o faptă a iubirii de a pofti femeia unui alt frate şi după aceea să umbli să desparţi pe această femeie de bărbatul cu care a fost împreunată înaintea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu sună : „Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii : căci cine iubeşte pe alţi, a împlinit Legea... : ‚Să nu preacurveşti, (să nu omori), să nu furi,... să nu poftesti'". — Rom. 13 : 8. 9 ; Mat. 19 : 6.

(Continuare în numărul viitor)

---

13 Pentruce a privit Pavel ca necesar să avertizeze mai cu seamă pe biserica din Corint de aluatul lucrurilor lumeşti?

14 a) Cum să-şi dovedească cel adus în organizaţia lui Dumnezeu bunăvoinţa de a se pocăi? b) la ce măsuri ale bunăcuviinţi a îndemnat Pavel pe Corinteni?

15 In ce şi-a avut începutul neglejuirea acelei persoane imorale din adunarea din Corint? Şi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta.

16 Cum sună legea lui Dumnezeu, care dacă ar fi fost urmată ar fi împiedicat o astfel de călcare?

TEXTE ŞI COMENTARII

16 Iulie

Domnul a zis Domnului meu: Şezi la dreapta Mea.... Domnul a jurat, şi nu-I va părea rău: Tu eşti preot în veac, în felul lui Melchisedec. — Ps. 110: 1, 4, A. S. V.

Regele David, psalmistul, a recunoscut că acest preot viitor va fi un Rege care este mai înalt decât el Însuş; pentrucă Regele David a vorbit despre acest viitor Preot melchisedechian, ca „Domnul Meu". Afară de aceasta acest Rege viitor nu va părăsi scena ca Melchisedec mai înainte; pentrucă Iehova Cel veşnic a jurat că acest Rege nou, mai mare ca David, va fi „preot *in veac*". El posedă o preoţie neperitoare. Aceasta nu va trece asupra unui urmaş sau nu va fi transmisă unui reprezentant sau locţitor de pe pământ, ci va fi totdeauna a Sa, pentrucă trăieşte în veac. Faptul însă că Preotul mesianic se va ridica după ordinul sau rangul lui Melchisedec, dovedeşte că preoţimea levitică a lui Aaron va fi înlăturată cu venirea lui Mesia. Aceasta înseamnă şi o schimbare cu legea lui Dumnezeu, pentru binele nostru. W. 1. 6.

17 Iulie

Femeia va peţi pe bărbat. — Ier. 31: 22.

Cuvântul cuprins aici că aceia, care mai demult au fost slabi ca o muiere, vor deveni tari şi activi întocmai ca bărbaţii. Aceasta li s'a întâmplat membrilor rămăşiţei dela 1919, şi anume prin spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu, care a fost turnată asupra lor. In loc ca Iehova Dumnezeu să umble după ei, ei I-au căutat favoarea şi s'au ataşat de El, de marele „bărbat" al organizaţiunii Sale universale. El au umblat după Christos Isus, Mirele bisericii Sale, şi s'au alipit de El. Cu curaj de bărbat au păşit ei de atunci îndrăzneţ în faţa întregii lumi şi au mărturisit numele lui Iehova şi au vestit vestea de bucurie despre Împărăţia Sa, care acuma este întemeiată prin Regele Său Christos Isus. Mărturia mondială pentru împărăţie pe care au dus-o de atunci aceşti martori creştini ai lui Iehova este prin urmare ceva nou în acest al douăzecilea secol, ceva, ce lumea aceasta n'a mai văzut niciodată mai înainte. Este „lucrarea ciudată" a lui Iehova pe pământ, care se face înaintea Armaghedonului. — Isa. 28:21. W. 1. 8.

18 Iulie

Toţi proorocii mărturisesc despre El. — Fapte 10: 43.

Trebue constatat ce declară adevărul lui Dumnezeu cu privire la Mesia; pentrucă El a promis că va trimite pe Mesia. (Gen. 3: 15). Chiar de atunci încoace, oamenii cu credinţă în Dumnezeu, au privit după venirea lui Mesia. El doreau ca să-L identifice pentruca să-L poată primi şi urma, din respect faţă de Iehova Dumnezeu, care L-a trimis. Pentru a uşura aflarea acestei personalităţi, era necesar ca însuşi Dumnezeu să pună dinainte mărturie despre Mesia: pentrucă numai Dumnezeu singur ştia cine va fi şi cum se va desfăşura calea vieţii Sale pe pământ. O astfel de mărturie profetică despre Mesia sau Christos, a dat-o Dumnezeu prin îngerii Săi cereşti şi deasemenea şi prin profeţii Săi credincioşi de pe pământ. Deaceea El a întrebuinţat pe aceşti profeţi ca să pună mărturie pentru Christos. Ei au fost martori *pentru* Christos, dar aceasta nu înseamnă că ei n'au fost deasemenea şi martori pentru Iehova, în realitate, tocmai pentru aceea, pentrucă au fost martori pentru Iehova, i-a ales Iehova spre a pune mărturie despre viitorul Mesia sau Christos. W. 15. 11.

19 Iulie

Şaptezeci de săptămâni au fost hotărîte asupra poporului tău,... până la ungerea Sfântului sfinţilor. — Dan 9: 24.

Aceasta se referă la mai mult decât numai la ungerea lui Mesia cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu, după ce fusese botezat de către Ioan Botezătorul, deoarece „sfânta sfinţelor" nu se referă la o singură persoană. Este expresia întrebuinţată spre a se referi la adevăratul sanctuar al lui Dumnezeu. Acesta nu este făcut de mâini omeneşti. Este clădirea lui Dumnezeu templul Său adevărat, care se compune din Christos Isus ca piatră de temelie şi din capul unghiului, precum şi din toţi urmaşii pe urmele Sale, îndreptăţiţi ca „pietre vii". (Efes. 2: 20-22). La Rusalii, cam trei ani şi jumătate după ungerea lui Isus, a venit spiritul sfânt al ungerii asupra primilor Săi urmaşi, fiind apostolii credincioşi şi ucenicii cari erau împreună cu ei. La câtva timp mai târziu, a venit acelaş spirit al ungerii asupra primilor credincioşi păgâni, adică ne-iudei şi anume, în casa căpitanului Iulian Cornelius. Aceştia primă ungerea ca membrilor clasei locaşului sfânt, cari au venit

20 Iulie

Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Iehova. — Ps. 27: 14, A. S. V.

Cum poate cineva căuta organizaţiunea teocratică a lui Iehova pentru protecţie şi să fie cu inima îmbărbătată acum? Aceasta prin umplerea inimilor şi minţilor noastre cu cunoştinţa Atotputernicului Dumnezeu şi cu scopurile Sale, precum şi cu puterea Sa ocrotitoare. Fie să ţinem înaintea ochilor noştri ilustraţiunea inimii umane. Viaţa noastră pământească depinde de nutremântul care este furnizat diferitelor organe şi ţesuturilor trupului uman. Această hrană nutritivă se găseşte în sânge, care este pompat organelor şi ţesuturilor prin organul de pompare central, inima. Asemănător diferitelor ţesuturi şi organe ale trupului, cari depind de sânge spre a fi întărite cu nutremânt, tot aşa noi, ca creştini cari servim pe Iehova Dumnezeu avem nevoie de nutremânt spiritual spre a fi păstraţi tari ca să facem lucrarea Sa cu îndrăzneală şi bucurie. Mintea noastră, asemănătoare inimii, este organul sau facultatea care ne pompează nutremântul, care ne păstrează tari în Domnul şi în tăria puterii Sale. W. 1. 1.

21 Iulie

Iată că îţi iau din mână potirul ameţelii, potirul mâniei Mele, ca să nu mai bei din el! — Isa. 51: 22, A. S. V.

Şi Martorii lui Iehova nu l-au băut din nou, nu, nici în decursul anilor 1933—1945. Pentruce nu? Deoarece în acest timp ei plăcură Domnului Dumnezeu, întrucât au luptat cu bărbăţie pentru libertatea şi dreptul lor de a I se închina Lui, aşa după cum este prescris şi poruncit în sfântul Său cuvânt, ţinând astfel tare la integritatea lor faţă de El. Ei nu se aplecară, ca în 1918, în subordinare josnică când autorităţile naţiunilor lumeşti, Naziste, Fasciste sau democrate, le ziseră: „Indoaie-te, ca să trecem peste tine!" Fără cuvinte schimonoste, ei declarară: „Noi trebue să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni". Ei nu încetară să-L servească pe El sau să oprească împlinirea ordinaţiunii lor dela El de a predica. Deaceea Atotputernicul Dumnezeu a ocrotit pe „poporul Său consacrat pentru numele Său" până astăzi. El a susţinut dreptul şi organizaţiunea lor de a-L servi pe El mai departe. W. 15. 1.

22 Iulie

Şi a zis lui Aaron: „Ia un viţel pentru jertfa de ispăşire". — Lev. 9: 2.

Viţelul pentru jertfa de ispăşire simbolizează omul perfect, care a fost hotărît pentru jertfa de răscumpărare, anume, pe omul Isus, şi aceasta mai cu seamă pentrucă de jertfa Sa profită mai întâi clasa bisericii sau a adunării, cari sunt reprezentaţi de fiii lui Aaron şi de celelalţi din semiţia lui Levi. Ţapul, pe care l-au adus celelalte semiţii ale lui Israel împreună ca jertfă, reprezintă deasemenea jertfa perfectă în omul Isus la vârsta Sa de treizeci de ani, când a fost botezat în Iordan. Acest ţap a reprezentat jertfa Sa, care procură răscumpărare sau eliberare de păcat tuturor oamenilor credincioşi de bine, cari stau în afară de biserica supreotilor sau urmaşilor unşi ai lui Isus. Celelalte jertfe de animale, pe cari le-au adus atât Aaron cât şi semiţiile nelevite ale lui Israel au simbolizat de asemenea singura jertfă a lui Isus, dar din diferite puncte de vedere, ceeace realizează sau procură. W. 15. 6.

23 Iulie

Eu caut... voia Tatălui Meu. — Ioan 5: 30.

Deoarece Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, se născu ca un membru al naţiunii lui Israel, care era o naţiune consacrată, făcu Isus o consacrare personală lui Dumnezeu? Da, Isus era din semiţia regală a lui Iuda, şi nu din semiţia lui Levi. Deaceea El nu se putea consacra, pentru a îndeplini o lucrare specială în templul din Ierusalim, asemănătoare acelor Leviţi. La vârsta de treizeci de ani, El părăsi Nazaretul şi ateliarul Său de dulgherie. Pentruce? Evident El făcu acum o deplină consacrare lui Dumnezeu şi alese mai întâi interesele Împărăţiei lui Dumnezeu. El părăsi Nazaretul spre a-şi întrebuinţa restul vieţii Sale pământeşti cu totul şi în mod exclusiv spre a face o lucrare mai înaltă decât aceea de dulgherie, lucrarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Astfel consacrarea individuală a lui Isus consista în punerea Sa la o parte pentru facerea voinţii lui Dumnezeu în legătură cu Împărăţia. Isus se duse la Ioan botezătorul, acelui împărăţii, pentruca să facă de cunoscut sau să simbolizeze în mod exterior această consacrare şi să caute evidenţa sau indicaţia divină a aceptării lui Dumnezeu a